

MASTER NEGATIVE NUMBER

6017.42

*மன்றம்
மலர் 2, இதழ் 16
December 15, 1953*

Record no. 1039

Manram

Malar 2, ital 16

December 15, 1953

Record no. 1039

Raja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C.P.T. Campus
Taramani, Chennai 600 113.

மன்றம்

இரா. நெருஞ்செழியன். எம். எ.

2 15 - 12 - 53 இதழ் 16

வந்திற வாழ்வு தந்தார்
ஆச்சாரியார்!
என்ற மலர்த்துமை தந்தவர்!
மக்கள்!

சிறைசென்று மீண்ட தலைவர்கள்

அறிஞர் அண்ணா

மதியழகன், சம்பத், நெடுஞ்செழியன், நடராசன்

ஆகியவர்களுக்கு

30-11-1953-ல் சென்னைக் கடற்கரையில் நடந்த

வரவேற்புக் கூட்டத்தில் அளித்த

வாழ்த்தித் தழீ

விழிப்புற்ற திராவிடத்தின் முன்னணி வீரர்களை! வீடுகொண்ட இனத்தின் சிர்சால் தலைவர்களே! தாயகத்தின் மானங்காக்க, தமிழரின் உரிமையைக்காக்க எழுந்த பெரும் போராட்டத்தில் முதற்பலியாக, முன் செல்லும் படைமாக, கனம் புகுந்து வாகை குடிய உங்களை வரவேற்கிறோம்! நீங்கள் ஆற்றிய செயல்கண்டு பாராட்டு கிறோம்! நீங்கள் தந்த வெற்றி கண்டு மகிழ்கிறோம்!

அறிவொளி பரப்பிடும் அண்ணல்—அடிமைத்தனையை அசுற்றிடும் வீரர்—கருத் துக்கள் பொலிவுறும் எழுத்தின் மன்னர்—கண்ணியம் மறவாத அரசியல் தலைவர்— நலிவுற்ற மக்களின் நம்பிக்கை நட்சத்திரம்—இன்பத் திராவிடத்தின் இணையற்ற னூதர்—எங்கள் குலத்தலைவர்,

எழிலார் திராவிடத்தின் இளஞ்செல்வம்—எற்றும்பெரு மானவருகின் ஆக்கந் தரும் தலைவன்—மக்கள் உரிமையை மதியாத ஆட்சிக்குப் பதில் தரவந்த;

—மதியழகன்!

ஆர்த்தெழுந்த சென்னை அறப்போரின் தலைவன்—அயராது போராடும் ஆர்வத் தில் மிக்கோன்—தடை பலவரினும், படைபல தடுக்கினும் தயங்காத தடந்தோளான்; —சம்பத்!

அழியாத தமிழ்ப் பண்பின் உறைவிடம்—ஆற்றல் மிகு வீரத்தின் உருவம்— இன்பத் திராவிடத்தின் இலட்சிய சீதத்தை நாடெங்கும் பரப்பிடும் நல்லாகிரியன்,

—நெடுஞ்செழியன்!

எமது சென்னை நகர் தந்த செம்மல்—செயலாற்று வீரர்களில் சிறந்த விளங்கு வோன்—தொல்லையி லுழலும் தொழிலாளர் துயர் தீர்க்கப்பாடும் தோன்றல்,

—நடராசன்!

உங்கள் அனைவரையும் வரவேற்கிறோம், பாராட்டுகிறோம், வாழ்த்துகிறோம்! சூழ்ந்திடும் ஆரியமாயை, சூறையாடும் வடநாட்டு முதலாளித்துவம், அடிமைப்பாடுத் தும் டில்லி ஆதிபத்தியம், அல்லல் கொடுக்கும் ஆச்சாரியார் ஆட்சி இவைகளை எதிர்த்து, உங்கள் தலைமையில் அணிவகுத்த படைவரிசையில் பணிபுரியும் வாய்ப்பு எமக்கும் கிடைத்தது குறித்து மகிழ்கிறோம்! பெற்றுகரிபேயு இதுவெனப் பெரு மையப்படுகிறோம்!

“சென்று வருகிறோம் செயலாற்றுங்கள்” என நீங்கள் விட்டுச்சென்ற பணி யைத் தொடர்ந்து ஆற்றி, எங்கள் அளவில் கிடைத்த பலனை, பெற்ற வெற்றியை, உங்கள் முன் வைக்கிறோம்.

வருக எம் தலைவர்களே! வளங்க நூறு நூல்கள்!

வாழ்க! வாழ்க!! வளமார் நிரவிடம்!!!

கே. எர். கண்ணபிரான்

பேலாள்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்

சென்னை மாவட்டம்.

One side of the page is dark

15.12.53 செவ்வாய்க்கிழமை

அபூர்வ
ஆராய்ச்சியாளர்கள்!

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அடைந் துள்ள வளர்ச்சி, அதன் குறிக்கோள் களுக்கு நாட்டு மக்களிடையே கிடைத்து வரு கிறபேராதரவு, அது நடத்திய மும்முனைப் போராட்டங்களில் மக்கள் மனதில் உண்டாகி யுள்ள விடுதலை எழுச்சி தென்னாட்டு அரசிய லில் புதிய கட்டத்தை—மாற்றுக்கட்சியினருக் குப் புதிய சூழப்பத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது. அதிலும் சிறைசென்று மீண்ட தலைவர்களுக் குக் கிடைத்திடும் வரவேற்பையும், அவர்களு டைய கூட்டங்களுக்கு ஆர்வத்துடன் திரண்டி டும் மக்கள் அணிவகுப்பையும் காணும்போழுது எதிர்க்கட்சியினருக்குப் பொருமையும், பொச் சரிப்பும், பின் கோபமும், ஆத்திரமும், கடைசி யாக கலக்கமும், திகிலும் உண்டாகியிருக்கின் றன. அதனால்தான் அவர்களுடைய பேச்சிலே தடுமாற்றம் காணப்படுகிறது, எழுத்திலே “ஐயோ!” என்ற வேதனை மிகுந்து கிடக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு எதிராகப் புதிய முறையில் பிரசாரத்தைத் துவக்கி யுள்ளனர்.

எதிர்ப்பு முன்னணியில்

இந்த எதிர்ப்பு முன்னணியில் காங்கிரஸ் காரர்களும், கம்யூனிஸ்ட்களும், கனம்பொருந் திய மந்திரிகளும், கல்கி போன்ற பத்திரிக்கை களும், இரண்டறக் கலந்துள்ளன. ஒரே மூச் சில், வெவ்வேறு முனைகளிலிருந்து தாக்க ஆரம்பித்துள்ளனர், இந்த தேசிய, சர்வதேசிய கண்ணோட்டத்தில், யதார்த்த நிலைகளை அல சிப் பார்த்திடும் அரசியல் வாதிடிகள் அனைவரும்.

திராவிட நாடு பற்றிய பிரச்சினை, இன்று நேற்றல்ல,பத்துப் பதினாந்து ஆண்டுகாலமாக நாட்டிலே எடுத்துக் கூறப்பட்டுவந்திருக்கிறது, பல்லாயிரக்கணக்கான கூட்டங்களில் பேசப் பட்டுவிட்டது. எழுதப்பட்ட ஏடுகள், காட்டப் பட்ட வரலாற்று ஆதாரங்கள், எண்ணத் தொலையாதன. ஆனால் மாற்றுக்கட்சியினர், இவ்வாறு ஒரு இயக்கம், திராவிடர் என்ற இன உணர்ச்சி, வடநாடு—தென்னாடு என்ற வேற்றுமை வளர்ந்துவருவதை ஒத்துக்கொள் ளவே மறுத்தனர். தங்கனால் பேசுவதற்கு, எழுதுவதற்குக்கூட தகுதியற்றது என்று இறுமாப்பில் இருந்தனர். விரலிட்டு எண்ணக் கூடிய ஒருசிலர் எழுப்புகிற கலவரக் கூச்சல் என்று பேசாமலிருந்தனர்.

ஆனால் அவ்வாறு அலட்சியப்படுத்தியவர் களுக்குப் பதில் தருவதுபோல, விரலிட்டு எண்ணக்கூடியவர்கள் அல்ல, கடற்கரையில் கூடினாலும் இடம் போதவில்லை என்று கூறு மளவுக்கு மக்களின் ஆதரவைப்பெற்று திரா விட முன்னேற்றக் கழகம் விளங்குகிறது. மக் கள் மன்றத்தில் கழகக் கொள்கைகள் பெற்று வரும் பேராதரவு மமைதாளரின் கண்ணையும், கருத்தையும் நிலைகுலையச் செய்கிறது. பலர் கோபத்தால் கொட்டியனக்கின்றனர் வார்த்தை களை, சிலர் பொருமையால் பொங்கி வழிகின்ற னர் வெளிக்காட்டமுடியாமல்.

நமது கழகத்தினரை, “வகுப்புவாதிகள்” “தேசக் துரோகிகள்” என்றெல்லாம் தமது போக்கில் குற்றஞ்சாட்டி வந்தவர்கள் இப் பொழுது புதிய முறையில் தமது எதிர்ப்பைத் துவக்கியுள்ளனர். நம்மைப்பற்றி அவதூறு கூறுவதைக் கொஞ்சம் குறைத்து, நாம் பாப்பி வரும் கொள்கைகளின்மீது குற்றங்குறைகள் கண்டுபிடிக்க முற்பட்டுள்ளனர். வடநாடு— தென்னாடு என்று பேசுகொவர் வகுப்புவாதிகள் என்பது போய், வடநாடு—தென்னாடு என்ற கொள்கை கூடாது என்று பேசத்தலைப்பட் டுள்ளனர். கூடாது என்பது மட்டுமல்ல, அத்தகைய பேதமே கிடையாது என்று கூறு கின்றனர். இவ்வளவு காலமாக நாம் காட்டிய ஆதாரங்களை அவர்கள் மறுத்துரைத்ததாகத் தெரியவில்லை. தங்களுக்குத் தாங்களே ஆதாரம் என்று பேசத்தலைப்பட்டுள்ளனர்.

நாம் காட்டிய வரலாற்று ஆதாரங்களுக்குத்

தக்க மறுப்புகளும் சமாதானங்களும் கூற இயலாத வகையில், அவர்கள் இப்பொழுது வரதும் முறை இரண்டு வகைகளில் அடங்கும்.

வரலாறு—ஒரு கற்பனையாம்!

ஒன்று “ஆரியர்—திராவிடர் என்ற வேறு பாடு சில வெள்ளைக்காரச் சரித்திர ஆசிரியர்களின் கற்பனையாகும். அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு இவர்கள் வேற்றுமைகளை உண்டாக்குகின்றனர்” இந்தவகையில் ஆச்சாரியாரும் அவருடன் ஒருசிலரும் பேசுகின்றனர்.

இரண்டாவது “ஆரியர் பன்னெடுங் காலத்துக்கு முன்பே தென்னாட்டில் வந்துவிட்டனர், ஆயினும் அந்தக்காலத்திலிருந்து இன்றுவரை ஆரியர்—திராவிடர் என்ற இன வேற்றுமையை யாரும் அறியாதிருக்கவில்லை” என்பது. இந்த வகையில் சில பத்திரிக்கைகள் எழுதியுள்ளன.

இந்த இரண்டு வாதங்களும் முன்னுக்குப்பின் முரணானவை. முதற் கூற்றுப்படி, ஆரியர்—திராவிடர் என்ற வேற்றுமை கிடையாது, எல்லாம் வெறும் கற்பனை என்றால், இரண்டாவது கூற்றில் இருக்கிறபடி “ஆரியர்கள் வந்து பன்னெடுங்காலம் ஆகிவிட்டது, வேறுபாடின்றி இருக்கின்றனர்” என்று கூறுதல் முடியாது. இருந்தபோதிலும் இரண்டையும் தனித்தனியாகக் கவனிக்கலாம்.

“ஆரியர்—திராவிடர் வேற்றுமை வெள்ளைக்காரச் சரித்திர ஆசிரியர்களின் கற்பனை” என்று கூறுகின்றவர்கள், வெள்ளைக்காரர்கள் எழுதினார்கள் என்ற ஒரே காரணத்தினால், ஸ்மித், ஆலன், ரகோசின், லில்லியம்ஸ், ஹாவெல், ராலின்சன், ஜான்ஸ்டன், கால்டுவெல், கிரையர்சன், டிக்கன் ரிஸ்லி, மார்ஷல், ஹிராஸ் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதிய ஆராய்ச்சிகளையெல்லாம் ஒரேயடியாக, ஒதுக்கி விடத் தலைப்படுகின்றனர். ஆசிரியர் ஒரு வெள்ளைக்காரன் என்று அந்த புத்தகங்களை யெல்லாம், தூக்கி எறிந்துவிடுவதைவிட, அந்த நூல்களிலுள்ள குற்றங்களுகளை, தவறான கருத்துக்கள், பிழைகள் செய்யப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளால் மாறுபட்டவை என ஏதாவது எடுத்துக் காட்டியிருந்தால் நன்றியிருந்திருக்கும். அவர்கள் தந்த சான்றுகளை, ஆச்சாரியாரோ, அவருடைய அருமைச் சீடர்களோ மறுக்கவில்லை, மறுக்க முடியவில்லை. ஆனால்

ஆசிரியர் யார் என்பதை மட்டும் பார்த்துவிட்டுத் தள்ளிவிட முயற்சிக்கின்றனர். நூலாசிரியரை விட்டு, “எங்கே தவறு?” என்று பக்கத்தைப் புரட்டிக் காட்டுங்கள்! ஆச்சாரியாரோ, அவருடைய “அபூர்வ” ஆராய்ச்சிக் குழுவின்ரோ தயாரா? என்று நாம் கேட்கிறோம்.

அய்யங்கார்—ஆச்சாரியார்கள் தரும் வரலாறு!

வெள்ளைக்கார ஆசிரியர்கள் எழுதியதை யாவது விட்டுவிடுவோம், “அவர்கள் அந்நிய நாட்டினர், இந்த நாட்டைப் பிரித்துவைக்க அவ்வாறு கற்பனை செய்தனர்” என்று கூறுகிறார்கள். நம் நாட்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதி வைத்திருக்கின்றனரே ஆரியர்—திராவிடர் பற்றிய இனங்களை! அவைகளை எப்படி இந்தக் குல்லுகப்பட்டரும் கல்கிக் குழுவினரும் ஒதுக்கித் தள்ளமுடியும்! இந்திய வரலாறுகளை எழுதிய பி. டி. சீனிவாச அய்யங்கார், சி. எஸ். சீனிவாசச்சாரியார், கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார், எம். கே. சந்திர வரதாச்சாரியார், மஜும்பதார், ராமேஷ் சந்தர் டட், ஹோஷி சந்தர் டட், ராத் குமுத் முகர்ஜி, ஏ. சி. தாஸ், என். என். கோஷ் போன்றவர்கள் வெள்ளைக்காரர்களால், திராவிட—ஆரிய வேற்றுமைகளை உண்டாக்க அவர்கள் விரும்பியிருக்க முடியாது. அவர்களே ஆரியர்—திராவிடர் வேற்றுமைகளைப் பக்கம் பக்கமாக எழுதியுள்ளனரே! அதையும் காட்ட வேண்டுமா?

“இந்திய சரித்திரம்” என்ற புத்தகத்தில், பி. டி. சீனிவாச அய்யங்கார், எழுதுகிறார், “ஆரியம் பரவுவதற்குமுன் இந்தியாவில் நான்கு வருண பேதங்கள் கிடையாது. மண விஷயத்தில் ஆரியரின் யக்கு முறை கிடையாது. வட இந்தியாவில் பேசப்பட்ட மொழிகள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக சமஸ்கிருதத்தில் கடன் வாங்கியபோதிலும், தென்னிந்தியா சமஸ்கிருதத்துக்கு அடிமைப்பட்ட வில்லை. ஆம்பகாலத்தில் மக்கள் பேசுவந்த மொழியின் நாகரிக உருவந்தான் தமிழ்.”

“நெருப்பின்மூலம் தேவனைத் தொழுதலை ஒப்புக்கொண்டவர்கள் ஆரியர்கள், இதை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் தஸ்யுக்கள் அல்லது திராவிடர்கள் என்றும் ஆனார்கள்.” பி. டி. சீனிவாச அய்யங்கார், ஒரு வெள்ளைக்காரரல்ல,

“வகுப்புவாத”க் கட்சிக்காரருமல்ல, ஒரு அப்பழுக்கற்ற அய்யங்கார் சிகாமணி. அவர் எழுதியது வெறும் வெறுப்பையூட்டும் சுற்பனையா?

ஆரியர்—திராவிடர் என்ற வேற்றுமையே கிடையாது, ஆரியர் இங்கே வந்தபோதிலும், வேற்றுமையின்றி இரண்டறக் கலந்துவிட்டனர் என்று இப்பொழுது கூறுகின்றனரே, வெள்ளைக்கார சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூடாதென் போர்! ஆனால் அவர்களுக்குத் தக்க பதில் சொல்லும்வகையில், தமது “இந்திய சரித்திரம்” என்ற புத்தகத்தில் 12-13 பக்கங்களில் எம். கே. சந்திரவரதாச்சாரியார் தெளிவாகக் கூறுகிறார். “ஆரிய, திராவிடர்களுடைய வெவ்வேறான தோற்றத்திற்கும் நடையுடைய பாணை முதலியவற்றின் பேதங்களுக்கும், நாட்டின் இயற்கையமைப்பும், வட இந்தியாவிலிருந்த வர்களுக்கேற்பட்ட கலப்பும், தென்னிந்தியாவிலிருந்தவர்களுக்கு அவ்வாறான கலப்பின்மையும், சிறந்த போக்குவரவுக்கான சாதனங்களும், ஒற்றுமைக்கு வேண்டிய மற்ற அது கூலங்களும் இல்லாததனால் இவர்கள் ஒருவரோடொருவர் கலந்து உறவாடக்கூடாமையுமே முக்கிய காரணங்களாகும்.

அன்றியும் வடநாட்டின்மீது படையெடுத்தும், செளகரியத்தை நாடியும் வந்த கிரேக்க, யவனர்களும், சாகர், பாரசீகர், முதலானவர்களும், ஆரியர்களான உத்தராதேசத்தவர்களும் கலந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தாங்களும் மாறி, அவர்களையும் மாற்றிவிட்டாற்போல, தென்னிந்தியாவில் யாதோன்றும் நடைபெறவில்லை. வந்திய, சாத்திர மலைகளையும், நருமையாற்றையும் கடந்து தென்னிந்தியாவுக்கு வருவது மிகக் கஷ்டமாயிருந்தது மல்லாமல், தென்னிந்தியத் திராவிடர்களும் அவர்களே வரவொட்டாமல் தடுத்துவிட்டனர். ஆகையினால்தான் வட இந்தியாவிலிருந்தவர்களுக்கும், தென்னிந்தியாவிலிருந்தவர்களுக்கும் வித்தியாசங்கள் பெருகிவிட்டன.”

பி. டி. சீனிவாச அய்யங்காரும், எம். கே. சந்திர வரதாச்சாரியாரும் வெள்ளைக்காரர்களால், மறந்துகூட திராவிட ரியக்கத்தினரோடு சேர்த்தெண்ணிவிட முடியாது. ஆனால் அவர்கள் தென்னிந்திய எழுதியுள்ளனர் ஆரியர்—திராவிடர் வரலாறுகளைப்பற்றி, நாகரிகங்களைப்பற்றி, பழக்க வழக்கங்கள், பாணை

விதங்களைப்பற்றி, வட இந்தியா எப்படி ஆரியக் கலாசாரத்துடனும், தென்னிந்தியா எப்படி திராவிடக் கலாசாரத்துடனும் வாழ்ந்துவந்தன என்பதையும் காட்டுகின்றனர். ஆரியர்—திராவிடர் பிரிந்து வாழ்வதற்கான காரணங்களையும், வடநாட்டு ஆரியரை வரவொட்டாமல் தென்னாட்டுத் திராவிடர்கள் தடுத்துவந்தனர் என்பதையும் எழுதுகின்றனர். இதைப்போன்ற ஆதாரங்கள், இந்திய ஆசிரியர்கள், அதிலும் அய்யர், அய்யங்கார், ஆச்சாரியார் போன்றவர்கள் எழுதிய வரலாற்றுப் புத்தகங்களிலிருந்தே எடுத்துக்காட்டமுடியும்.

வேற்றுமை பாராட்டாதது ஏன்?

அடுத்தபடி, நீண்டகாலமாக ஆரியர்—திராவிடர் என்ற வேற்றுமையுணர்ச்சியின்றித் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்துவந்தனர், இப்போது தான் தவறான கற்பனைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு இல்லாத வேற்றுமைகளைப் புதிதாக உண்டாக்குகின்றனர் என்ற குற்றச்சாட்டை கவனிப்போம். சங்ககாலத்தில் பார்ப்பனர்கள் வேதமோதி, யாகங்கள் நடத்தினர் என்பதற்கு புறநானூறிலிருந்து சில பாடல்களை மேற்கோள் காட்டி, ஆரியர்—திராவிடர், வடநாடு—தென்நாடு என்ற வேற்றுமையை அந்தக்காலத்தில் யாரும் பாராட்டவில்லை என்று கல்கியார் முடிவுகட்டுகின்றார், மிக அவசரத்துடன்.

அந்தப் பாட்டுகளில் அவ்வாறு வேதமோதியும், யாகங்கள் வளர்த்தும், ஆரியர்கள் இருந்தனர் என்பதும், அவர்கள் மீது வெறுப்பு கொள்ளவில்லை என்பதும் உண்மை. அவ்வாறு ஆரியர்மீது வெறுப்புணர்ச்சி தோன்றாததற்குக் காரணம், அந்த அவசியம் அன்று ஏற்படாமல் இருந்தது. தமிழகம் அப்பொழுது சீரும், சிறப்பும் பெற்று, எல்லாவகையிலும் உயர்ந்து விளங்கியது, நாடோடிகளாக வந்த ஆரியர்களைத் துன்புறுத்தாது பாதுகாக்கவே அரசர்கள் பெருந்தன்மையால் முற்பட்டனர். பல முள்ளவன் பலமற்றவனைப் பார்த்து வெறுப்பு கொள்வதில்லை, உரிமையுடன் வாழ்வவனுக்கு எதையும் வரவேற்கும் மனப்பாங்குதான் இருக்கும்.

உதாரணமாக 1942-ல் “வெள்ளையனை வெளியேறு” என்ற குரல் எழுந்தபோதிலும், 16, 17 நூற்றாண்டுகளில் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது, மொகலாய அரசர்கள் அவர்

களை வெறுத்து ஒதுக்கவில்லை. அக்பரும், ஜஹாங்கீரும் வெள்ளையர்களை வரவேற்று, அவர்களுக்கு வியாபார வசதிகளும், இடமும் தந்தனர் என்றே படிக்கிறோம். அதை வைத்துக்கொண்டு, வியாபாரியாகவந்த வெள்ளையன் அரசாங்கம் அமைத்து எதேச்சாதிகாரியான பின்சுட், “அந்த நாளில் வேற்றுமை பாராட்டாதிருந்தனர்; எனவே வெள்ளையன் என்ற வேற்றுமையுணர்ச்சி காட்டாதீர்கள்!” என்று 1942-ல் கூறினார் யாராவது ஏற்றுக்கொண்டிருப்பார்களா? காரணம் அன்று வெள்ளையன் என்னால் யாரோ வியாபாரி என்று கருதப்பட்டான், யாரும் கவலைகொள்ளவில்லை. பின்னால் நிலைமை மாறி, அவன் அதிகாரியானதும் தான் எதிர்ப்புணர்ச்சி கிளம்பியது,

அதுபோல, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நாடோடியாக வந்த ஆரியர்கள் தமது பழக்க வழக்கங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவும், வேதங்கள் ஓதவும், யாகங்கள் வளர்க்கவும், ஆதரவும், பாதுகாப்பும் தரப்பட்டனர். ஆனால் இன்று சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையடைந்து, மற்றவர்களை ஆட்டிப்படைக்கும் வலியடைந்துள்ளனர். எனவேதான் அன்று காணப்பட்ட எதிர்ப்புணர்ச்சி இன்று காணப்படுகிறது.

வடவாரியர்கள்,

சங்க காலத்தில்கூட வடநாட்டிலிருந்த ஆரியர்களுக்கும் தமிழகத்திலிருந்தவர்களுக்கும் இடையறாத போர் இருந்ததென்பதற்குச் சான்றுகள் பலவுள்ளன.

வடநாட்டின்மீது தமிழ் மன்னர்கள் பகைமை பாராட்டி படையெடுத்துச் சென்றதற்குப் பல வரலாறுகள் இருக்கின்றன. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்ற மன்னன் இமயமலை வரை சென்றான் என்பதும், கரிகால் வளவன் வடநாட்டின்மீது படையெடுத்து அவந்தி வேந்தன், மகத மன்னன் முதலியவர்களை வென்று இமயம்வரை சென்று திரும்பினான் என்பதும், செங்குட்டுவன் ஆரிய அரசர்களை வென்று அவர்கள் தலைமீது கல்லெறிவந்தா னென்பதும், திரண்டுவந்த ஆரியப்படைகளைத் தாக்கி வெற்றிபெற்றமையால் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என ஒரு பாண்டிய மன்னன் இருந்தானென்பதும் தெரிகிறது.

இன்னும் வடநாட்டிலிருந்த ஆரியர்களுக்கும், தமிழகத்தினருக்கும் நெடுகப் பகைமையிருந்தமையை, புறநானூற்றையும், சங்க நூல்களையும் நன்கு புரட்டினால் காணலாம்.

“வடவாரியர் படைகடந்து”
“பேரிசை மரபின் ஆரியர் வணக்கி”

எனப் பதிற்றுப்பத்து இரண்டாம் பத்திலும், “ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசை தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவிற் பொறித்து வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்”

என அகநானூற்றிலும், வடவாரியர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் நடந்த சண்டைகள் குறிக்கப்படுகின்றன. இன்னும் ஆரியப்படைகள் தமிழகத்துக்குள் நுழைந்தால், தமிழர்கள் எதிர்த்துப் போராடியிருக்கின்றனர் என்பது,

“ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்”
எனவும்,

“மாரி யம்பின் மழைத்தோற் சோழர் வில்லிண்டு குறும்பின் வல்லத்துள் புறமிளை ஆரியர் படையின் உடைக”

என்றும் பாடப்பட்டுள்ள அடிகளால், முள்ளூர், வல்லம் என்ற இடங்களில், தமிழகத்துக்குள் நுழைந்த ஆரியப்படைகளைத் தமிழ் அரசர்கள் எதிர்த்து ஓட்செய்தனர் என்று தெரிகிறது.

இவைகளிலிருந்து சங்ககாலத்திலும் ஆரியருக்கும் தமிழருக்கும், வடநாட்டுக்கும் தென் நாட்டுக்கும் பகைமையுணர்ச்சி இருந்ததென்பது தெரியவரும், ஆனால் அன்று தமிழர்கள் உரிமையுடன், எவருக்கும் அடிமைப்பட்டாது, பல் வளங்களும் பெற்றுவாழ்ந்தனர்; இன்று ஆரியத்துக்கும், வடநாட்டுக்கும் அடிமைப்பட்டு அவதிபுறுகின்றனர். எனவேதான் அன்றிருந்ததைவிட அதிக அளவில் பகைமையும், வெறுப்புணர்ச்சியும் வளர்ந்திருக்கின்றன.

எவற்றை விரட்டுகிறோம்?

யார் யாரை விரட்டுவது எனக் கல்கியார் கொதிப்புடன் கேட்கிறார். எவரையும்—மனிதனென்று தன்னை நினைத்துக்கொண்டு, மற்றவர்களையும் மனிதர்களென்று மதிக்கும் எவரை

யும் நாம் வெறுக்கவில்லை. வெளியேற்றவேண்டிய அவசியத்திலில்லை.

அரசியலில் நாட்டை அடிமைப்படுத்தும் டில்லி ஆதிபத்தியத்தை இங்கிருந்து விரட்டிவிட நாம் பாடுபடுகிறோம்.

பொருளாதாரத்தில் நாட்டின் செல்வத்தை சுரண்டிப் பிழைக்கும் முதலாளித்துவத்தை இங்கிருந்து விரட்டிவிட நாம் உழைக்கிறோம்.

சமூகத்தை நான்கு வருணங்களாகவும் நாலா மிரம் வகுப்புகளாகவும் பிரித்துக் கொடுமைப்படுத்தும் வர்ணச் சிமத் திட்டத்தை நாட்டை விட்டு விரட்ட நாம் போராடுகிறோம்.

வஞ்சகத்தை, உழைக்காத வாழும் வகையை விரட்ட நாம் பாடுபடுகிறோம்.

மூட நம்பிக்கைகளை, நாட்டை மூடிக்கிடக்கும் அறியாமையிருளை, நாட்டைவிட்டு விரட்டிவிட விரும்புகிறோம்.

பஞ்சத்தை, பட்டினியை, வறுமையை, வாட்டத்தை விரட்டியடிக்க முயலுகிறோம்

உடனே உதவி தாருங்கள்!

“காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது”

தூத்துக்குடிச் சதிவழக்கில்

96 கழகத் தோழர்கள்

16 பயங்கரக் குற்றச்சாட்டுகள்

தூக்குத்தண்டனை, ஆயுத்தண்டனை, பத்து ஆண்டு, ஐந்து ஆண்டு எனத் தண்டனைகளை அள்ளி வீசவல்ல சட்டப் பிரிவுகள்

மிக நெருக்கடியான கட்டம். ஆச்சரியாரோ நாம் பழம் அவதிகண்டு கோரச் சிறப்பு சீர்க்குரல்

ஆச்சரியாரின் ஆணவத்திற்குப் பதில்தர

கழகத்தோழர்களை விடுவிக்க

தூத்துக்குடி வழக்கு நிதிக்கு உதவுங்கள்

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

அ. பொன்னம்பலனார், 24, சூரியநாராயண சேட்டித் தெரு, இராயபுரம், சென்னை.

கல்வித்திட்டமும்

“நிபுணர்” குழுவும்

ஆச்சாரியார் கொண்டு வந்த அபூர்வ கல்வித் திட்டம், அவரது ஆட்சிமுறையின் அலங்காரமாக வெளிப்படுத்தியதுடன், அவரது ஆட்சிபீடத்தை யே அழைத்துவிட்டது. “ஐம்பதாண்டுகளாக நான் யோசித்து வைத்திருந்த அகியசயத்திட்டம்” “இந்தத் திட்டம் புதிய வரலாற்றை உண்டாக்கிவிடும்” என்றெல்லாம் ஆணவக்குரலில் ஆரம்பித்த ஆச்சாரியார், திட்டம் அமுலுக்கு வந்த உடனே, காட்டில் நாலா பக்கங்களிலிருந்தும்—கல்வி நிபுணர்கள், பள்ளி ஆசிரியர்கள், அரசியல்வாதிகள், பெற்றோர்கள் இவர்களில் பெரும்பாலோரிடமிருந்து வந்த எதிர்ப்புகண்டு, அவருடைய குரலில் தணியும், பேச்சுகளில் தடுமாற்றமும் உண்டாயின. இந்தத் தீய கல்வித் திட்டத்தை—வாணாச்சிரமத்தைப் பாதுகாக்க ஆச்சாரியார் ஆரம்பித்த குதும் வஞ்சகமும், மறைந்த திட்டத்தால், நாட்டுப் பெருங்குடி மக்களின் எதிர்காலமும், அறிவு வளர்ச்சியும் அடியோடு நாசமாக்கப்படும் என்பதைக் கண்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், தீமை பயக்கும் இந்தத் திட்டத்தைக் கைவிடமாறு அரசாங்கத்தை எச்சரித்தது. ஆனால் ஆச்சாரியாரோ அந்த எச்சரிப்பை அலட்சியப்படுத்தி, தான் எடுத்த சர்வாதிகாரப் போக்கிலேயே இருந்தார். அதிகாரப் போதையல்லவா, மிக மதியக் கந்தருவதாயிற்றே!

மக்களின் எதிர்ப்பையும், பெற்றோர்களின் அதிருப்தியையும், நிபுணர்களின் கண்டிப்பையும், நேர்மையான அரசியல்வாதிகளின் கண்டனத்தையும் ஆச்சாரியார் ஏற்றுக்கொள்ளாதது கண்டு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அறப்போர் துவங்குவதைத் திட்டமிட்டது. அதற்கு ஆன்றோரின் ஆசியும், சான்றோரின் சாட்சியமும் கிடைத்தன. சட்டசபைத் துவங்கிய நாளில், சென்னை நகரில் அறப்போரும் துவங்கியது, காணாத கண்ணினரான ஆச்சாரியாரின் கண்ணெதிரே எதிர்ப்பைக் காட்டி, கேளாத காதிலும் எதிர்ப்புக் குரல்களை விழச்செய்ய.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் துவங்கிய அறப்போரின் விளைவாக, எதிர்ப்புக் கொள்கை முற்றி, சட்டசபைக்குள்ளும் பலமாகத் தலை தூக்கியது. பலத்த விவாதத்திற்குப்பின், திட்டத்தை நிறுத்திவைத்து, ஒரு நிபுணர்குழுவை நியமித்து புதிய கல்வித் திட்டத்தை ஆராயும் படிச் சட்டசபை கட்டினாயிற்று. ஆச்சாரியார் மந்திரிசபை முதல் தடவையாக—அதுவும் முக்கிய பிரச்சினையொன்றில் தோல்வியடைந்தது.

சட்டசபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானப்படி, புதிய கல்வித்திட்டம் உடனடியாக நிறுத்திவைக்கப்பட்டு, அதை ஆராய ஒரு குழுவை நியமிக்கப்பட்டேவண்டும் என்பதாகும். சட்டசபை நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை—இட்ட கட்டளையை ஆச்சாரியார் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்துவிட்டார்; முதலாவதாக முக்கிய பிரச்சினையில் ஆச்சாரியார் அடைந்த தோல்விக்கு பதவியை விட்டு விலகியிருக்க வேண்டும், இரண்டாவதாக ஜனநாயக முறைப்படி சட்டசபை தீர்மானத்தை அமுலாக்கி யிருக்கவேண்டும். ஆனால் ஜனநாயகப் பண்பறியாத ஆச்சாரியார், சட்டசபைத் தீர்மானத்தை அவட்சியப்படுத்திவிட்டார்.

சட்டசபைத் தீர்மானப்படி புதிய கல்வித் திட்டத்தை நிறுத்திவைக்கவில்லை. ஆனால் இரண்டாவது பகுதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த நிபுணர்குழுவை அமைப்பதை மட்டும் செய்ய முன்வந்தார், அதுவும் தன்னிச்சைப்படி.

கல்வித் திட்டத்தை ஆராயவந்த குழுவுக்கு நிபுணர்களைப் பொறுக்குவதில் சட்டசபையின் ஆலோசனையையோ, அல்லது சமமத்தையோ அவர் பெறவில்லை. அன்றியும் எதிர்க்கட்சியினரையோ, புதிய கல்வித் திட்டத்திலுள்ள குறைபாடுகளைப்பற்றி விளக்கிய கல்வி நிபுணர்களுையோ, அந்த ஆராய்ச்சிக் கமிட்டியில் ஆச்சாரியார் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. எவரையும்

கலந்துகொள்ளாமல், தாம் கொண்டுவந்த கல்வித்திட்டத்தைப் பற்றி ஆராய, அவராகவே ஒரு குழுவைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டார். கமிட்டியில் இடம்பெற இந்த நாட்டுக் கல்விமுறை, பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள், வாழ்க்கை வசதிகள் இவைகளைப் பற்றி முன்பின் அறிமுகமில்லாத சிலரை ஆச்சாரியார் இறக்குமதி செய்தார். சென்னையைச் சேர்ந்த ஒருவர் மட்டும் அதில் பணியாற்றினார். அவரும் ஆச்சாரியார் கல்வித்திட்டத்துக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே, மிக வெளிப்படையாக புகழ்பாடிக்கொண்டு திரிந்த கல்வியிலாகா டைரக்டராகும், அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருப்பவராதலால், அரசாங்க திட்டத்தை எதிர்த்துப் பேசிடும் ஆற்றலின்றி இருந்தவர். ஆக, ஆச்சாரியார் அந்த ஆராய்ச்சி கமிட்டியை அமைத்திடும்பொழுதே தமது திட்டத்துக்கு ததாஸ்து கூறும் விதத்தில்தான் தான் அதைப் பொறுக்கி யெடுத்துக்கொண்டார்.

ஆச்சாரியார் “இஷ்டப்படி” அமைக்கப்பட்ட குழு சென்னையில் மூன்று தடவைகள் கூடியது; புதிய கல்வித்திட்டம் எப்படி நடைமுறையிலிருக்கிறது என்பதைக் கண்டறிய, அவர்கள் ஒவ்வொரு பாவட்டந்தோறும் சுற்றிப் பார்த்து குறைகளை நேரில் பார்த்தறிய முயன்றார்களா? என்றால் கிடையாது. அன்றியும் புதிய கல்வித்திட்டத்துக்கு எதிராக மற்ற அரசியல் கட்சியினரும், குறிப்பாகத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரும் தந்த காரணங்களுையும், வாதங்களையும் அவர்கள் ஆராய்ந்து விடைகாண முயன்றதாகத் தெரியவில்லை. புதிய கல்வித்திட்டத்திலுள்ள குற்றங்குறைகளை நீக்கவேண்டும் என்ற உண்மையான கோக்கம் அந்தக் குழுவுக்கு இருந்திருந்தால், அறிஞர் அண்ணா, டாக்டர் லட்சுமணசாமி முதலியார், ஓமந்தூர் ராமசாமிபார், டாக்டர் சுப்பராயன் போன்ற கட்சி வேறுபாடின்றி, புதிய கல்வித்திட்டத்தின் குறைகளை எடுத்துச் சொன்னவர்களைச் சந்தித்து, விளக்கம் பெற்றிருக்கவேண்டும். ஆனால் அந்த “நிபுணர்குழு” அவ்வாறு எந்தவித “அசம்பாவிதங்களையும்” செய்யவில்லை. அவர்களைச் சந்திக்காவிட்டாலும் அவர்கள் சொன்ன வாதங்களையாவது ஆராய்ந்திருக்கலாம், அதையும் செய்யவில்லை; புதிய கல்வித்திட்டம் நடைமுறையில் நடப்பதையாவது நேரில் கண்டறிந்திருக்கலாம், இவைகளில் ஒன்றையும் செய்யாமல்,

ஆச்சாரியாரின் அழைப்பையும், அவர் தந்த திட்டத்தையும் வைத்துக்கொண்டு, கடைசியாக ஒரு அறிவிப்பைத் தந்துவிட்டுப்போயினர்.

புதிய கல்வித்திட்டத்துக்கு ஒவ்வொருவரும் தம்மளவில் நின்று அடிப்பிராயம் கூறுவது போல், அந்தக் குழுவின் தனிப்பட்ட அபிப்பிராயங்களைத் தந்துள்ளனர். எதிர்ப்பாளர் காட்டிய குறைகளுக்குச் சமாதானம் தரப்படவில்லை; கல்வி நிபுணர்களும், ஆசிரியர்களும் களும் காட்டிய கண்டனத்திற்கு மதிப்போ, மறுப்போ தரப்படவில்லை. சென்னை ஆங்கிலத்தினசரியொன்று குறிப்பிட்டதைப்போல, “அரசாங்கம் எந்தவகையாக விரும்பியிருக்குமோ அந்தவகையில், அதிலும் வெகு விரைவாக, ஒரு ரிப்போர்ட்டை அந்தக் குழு சமர்ப்பித்திருப்பது கண்டு ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை”.

அறிஞர் அண்ணா குறிப்பிட்டதுபோல, வாணாச்சிரமக் கல்வித்திட்டத்தை எதிர்த்து நாம் ஆரம்பித்திருக்கும் போராட்டம் மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் முடிந்துவிடக்கூடியதல்ல. அது ஒரு நீண்டகாலப் போராட்டமாகும். எனவே போராட்டம் “ஏர்ந்த” செல்லும் நாம் வெற்றியடையும்வரை, மக்களுரிமை மீட்கப்படும்வரை.

தொழில்களுக்கு

★ 1-1-54 இகழிநூறு ‘மன்றம்’ 32 பக்கங்களுடன் வெளிவருகிறது.

★ இரா. நெடுஞ்செழியன் மொழிபெயர்த்து எழுதும் இங்காசனின் கட்டுரைகள்.

★ இரா. செழியனின் புதிய தொட்கதை. மன்றம் அரசியல், வரலாறு, விஞ்ஞானம், இலக்கியம், சிறுகதை முதலிய பகுதிகளுடன் மிளிரும்.

இன்றே சந்தாதாரர்கள் சேருங்கள்

ஆண்டுக் கட்டணம்	உள்ளூர்	வெளிநாடு
3-0-0	6-0-0	7-8-0
3-0-0	3-0-0	3-12-0
0-4-0	0-4-0	0-5-0

வெற்றிக்கு அவர்தந்த விலை

டில்லி சென்ற ஆச்சாரியார் வெற்றிப் புன்னைகையுடன் திரும்பியிருக்கிறார். அவருக்கு எதிராகப் பெரும்பான்மையான காங்கிரஸ் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் அனுப்பிய மனு காரியக்கமிட்டியால் நிராகரிக்கப் பட்டது, முதன் மந்திரியாக ஆச்சாரியாரே தொடர்ந்து இருக்கட்டும் என்ற உத்தரவைப் பெற்று ஆச்சாரியார் திரும்பியிருக்கிறார். நேருபண்டித் ரிடர் ஆச்சாரியாருக்குள்ள தனிப்பட்ட செல்வாக்கிற்குமுன், காங்கிரஸ் திரட்டிச் சென்ற படைபலம் தோற்றுவிட்டது. காங்கிரசில் செல்வாக்குடையார் பெரும்பான்மையினராகக் கூட்டிய எதிர்ப்பு, செய்த தீர்மானம், அனுப்பிய மனு எல்லாம் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டன. முதன் மந்திரி பதவியுடனேயே ஆச்சாரியார் திரும்பியுள்ளார்.

ஆச்சாரியார் வெற்றிபெற்றார் என்பது உண்மை. ஆனால் அந்த வெற்றியைப் பெற ஆச்சாரியார் கொடுத்த விலை மிக அதிகமானது. காங்கிரஸ் வரலாற்றில் ஆச்சாரியார் மகாத்மா காங்கிரசுருடன் ஒன்றாக இருந்த பழம் தலைவர் களில் ஒருவர். பண்டித் நேருகூட அவருக்குப் பிற்பட்டவர்தான். காங்கிரசு, ஆச்சாரியாருடைய அரசியல் காலத்துடன் ஒப்பிட டால் ஒரு சிறு பின்னேபோல. அந்தப் பழம் பொருள் அரசியல்வாதியை, அவருடைய கட்சிக்குள்ளேயேயிருக்கும் பெரும்பான்மையினர், “வெளியே போ!” என விரட்டுகின்றனர். அவரோ மேலிடத்து சிபாரிசை பெற்றுப் போகாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறார். மிக வெட்கக்கேடான நிலை!

தமது அரசியல் கவரவத்தை ஈடாகவைத்து தான் ஆச்சாரியாரால் வெற்றிபெற முடிந்தது! தமது மானத்தை விலையாகக் கொடுத்துதான் அவர் மந்திரிப் பதவியில் தொடர்ந்து இருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் அவர் ஏன் முதன் மந்திரிப் பதவியை அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வைத்துக் கொள்ள முயல்வேண்டும்? சட்டசபைக் கட்சிக்குள், தான் கூடாது என்ற கட்சி வலுவடைகிறது என்று தெரிவதற்கு முன்பே அச்சாரியார் “தூ!” என பதவியை உதறித்தள்ளி விட்டு வெளியேறியிருக்கவேண்டும், தமது

அரசியல் கவரவத்தையும், மானத்தையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்றால். ஆனால் ஆச்சாரியாரோ மந்திரிப் பீடத்தில் அட்டை போல ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்.

ஆனால், அப்படியென்ன ஆச்சாரியார் பதவிகளை வகித்தறியாதவரா? முன்பே சென்னையில் முதன்மந்திரியாக யிருந்திருக்கிறார். பின் வங்காளத்தில் கவர்னராக இருந்தார். மத்திய சர்க்காரில் மந்திரியாக இருந்திருக்கிறார். இந்திய அரசாங்க அமைப்பிலேயே மிக உயர்ந்த இடமாயிருந்த கவர்னர் ஜெனரல் பதவியிலும் அமர்ந்திருக்கிறார். இருந்தாலும் இன்னும் அவருக்குப் பதவிப்பித்தம் விடவில்லை. சென்னை முதன்மந்திரி பதவிக்காக காங்கிரசுருடன் மல்லுக்கு நிற்கிறார், டில்லிக்குக் காவடி தூக்குகிறார். மீசை நரைத்தாலும், அரசிய விடவில்லை என்பதுபோல, அரசியலில் இவ்வளவு நீண்டநாள் செல்வாக்குக்குப் பின்னும், அரசாங்கத்தில் பெரும்பதவிகள் வகித்த பின்பும். ஆசை அவரைவிட்டுப் போகவில்லை.

கவர்னர் பிரகாசா தயவிலால் அவருக்கு சட்டசபையில் இடம் கிடைத்தது, இன்று அலகாபாத் பண்டிதரின் ஆதீனவாதத்தால் மந்திரி பதவியில் இருக்கமுடிகிறது! சே, சே! வெளியில் சொல்லிக்கொள்ளவே, அவர் நிலையிலுள்ளோர் வெட்கப்படவேண்டிய செய்தியாகும்! ஆச்சாரியாரோ இந்த அவல நிலைக்குக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

தமது பதவியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, ஆச்சாரியார் தமது அரசியல் கவரவத்தை மட்டுமல்ல, தென்னாட்டின் அரசியல் கவரவத்தை தையே வடநாட்டின்முன் வைத்துவிட்டார். ஆச்சாரியாருக்கும் காங்கிரசுக்கும் ஏற்பட்ட பூசல் சென்னையிலேயே தீர்க்கப்படவில்லை. டில்லியில்தான் தீர்ப்பு கூறப்பட்டது. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் அரசியல் ஆதிக்கமனைத் தாம் டில்லியில் குவிர்த்திருப்பதுமட்டுமல்ல, இந்தியாவிலுள்ள காங்கிரஸ் போன்ற அரசியல் கட்சிகளின் ஆதிக்க பீடமும் வடநாட்டினர் கையில்தான் இருக்கிறது. தென்னாட்டின் அரசியல் நிலை வடநாட்டினரால்தான் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

ஜியார்ட்னே புருனே

(முன் இதழ் நோட்டீஸ்)

“நான் உம்மைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும், அல்லவா? நீர் ஒரு கத்தோலிக்கர் அல்லர் என்பதை நான் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் அல்லவா? நீர் புனிதச் சர்ச்சின் மேம்பாட்டை உதறித் தள்ளிவிட்டீர்! நீர் ஒரு மத எதிரியாகவோ, ஒரு ஹதாரதராகவோ அல்லது ஒரு கால்வீனிடாகவோ, அல்லது ஒரு ஹியூஜனிட் பைத்தியக்காரனாகவோ இருக்கிறீர்!” என்று அரசன் சினம்பொங்கிய குரலில் கேட்டான்.

“நான் ஒரு கத்தோலிக்கனுமல்ல; அல்லது ஹதாரதச் சேர்ந்தவனுமல்ல; அல்லது கால்வீனிடச் சார்ந்தவனுமல்ல; அல்லது எந்த ஒரு ஹியூஜனிட் பிராட்டஸ்டெண்டுகளைச் சேர்ந்தவனுமல்ல. நான் ஒரு தத்துவக்கலைஞன்; அறிவியல் வாதி; இப்பொழுதுள்ள மதப்பிரிவுகள் எதிரே நின்றேன் என்பதுதான் எனது கொள்கைகளும் ஒத்துவருவதில்லை” என்று புருனே தெளிவுபடக் கூறினார்.

பிறகு சிறிதுநேரம் அமைதி நிலவியது. புருனேவின் வீரம்பேசும் முகத்தையும், உண்மைப்பேசும் கண்களையும் கண்ட அரசன் மனம் இளகிவிட்டான். தன்னுடைய கைகளை நீட்டி புருனேவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, அவரைப் பரிவோடு பார்த்தான்.

“இளம் வீரரே! நீர் உம்முடைய உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள விரும்பினால், மதத்திற்கு மாறுபட்ட கருத்தை வெளியிடாமல், அமைதியாக வாய்திறவாமல் இரும். புனித சர்ச்சு, மத நம்பிக்கையற்றவனின் வாழ்க்கை ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ளாது. கடவுள் வழிபாட்டில் கலந்துகொள்வதான சமையோடு கூடிய, பேராசிரியர் பதவியைவிடக், கடுமையானவைகள் தாம் மற்றப்பதவிக்கெனவல்லாம். பரிசுத்த மேரி உமக்கு நல்ல உள்ளத்தை அளிக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். ஆனால், சேர்

போன் மடாலயத்திலுள்ள கற்றறிஞரெல்லாம், உமது பக்தியற்ற போக்கை அறிந்துவிட்டால், என்னுடைய ஆதரவுகூட உமக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கமுடியாமற் போய்விடும்” என்று அரசன் மனவருத்தத்தோடு கூறினான்.

அரசன் போனவுடன், ஜியார்ட்னே தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு, ஆழந்த சிந்தனையில் அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டார். அவர் முகத்திலே வாட்டம் ஏற்பட்டது; கவலை நெற்றியிலே பல கோடுகளைக் கிழித்தது. மறுபடியும் ஒடிப்போக வேண்டியவனாகவும், நாடோடியாகக் திரியவேண்டியவனாகவும் மாறத்தான் வேண்டியோ என்று எண்ணினார். கிருத்தவ மதத்தின் மூட நம்பிக்கையிலிருந்து விடுபட்டவனுக்கு; வாழ்வும், அமைதியும் ஒருபொழுதும் கிடைக்காது, என்று சிந்தனை செய்யதார்.

1583-ஆம் ஆண்டில் புருனே வடக்குநோக்கி இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது இங்கிலாந்தில் எலிசபெத் அரசியாக வீற்றிருந்தாள். எலிசபெத்தின் அரசவையில் பிரெஞ்சு நாட்டின் தூதராக இருந்த மைக்கேல் டிகாஸ்டெல்லோ என்பானுக்கு, பிரெஞ்சு மன்னன் ஹென்றியிடமிருந்து, அறிமுகக்கடிதம் ஒன்றைப் பெற்றுக்கொண்டு, புருனே இங்கிலாந்து சென்றார்.

இங்கிலாந்தின் அரசவைக்களத்தில் இருந்த வர்க்களிலே சர் பிலிப் சிட்னி என்பார் புருனேவுக்கு நெருங்கிய நண்பரானார். சிட்னியின் ஆண்மைத்திறத்தையும், அன்புபாராட்டும் திறத்தையும் புருனே பாராட்டிப் போற்றினார். எலிசபெத் ராணி பிராட்டெஸ்டெண்ட் மதத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தபோதிலும், அவருடைய அறிவு ஆற்றல், திறமை ஆகியவற்றைப் புருனே பலபடப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தார். பின்னால் மத விசாரணைக்குமுன் வேட்டை நாய்சர் புருனேவின்மீது குற்றஞ் சமத்தும்

போது, அவர் எவ்வளவு அரக்கியாயைப் பாராட்டியதையும் குற்றங்களில் ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டனர்.

எவ்வளவு அரக்கியாயைப் பாராட்டியதையும் குற்றங்களில் ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டனர். “அவன் காலத்திலே அவளுக்கு ஒப்பான கண்ணியமுடையவன் எனினுமில்லை; அவனைப்போலறிந்த வழக்கறிஞனும் இல்லை; அவனைப் போன்ற அரசியலறிஞனும் இல்லை! ...உலகம் முழுவதும் ஒளிபாப்பவன்தான் செஞ்ஞாயிறு போன்று அவன் உயர்ந்தான். பதவியிலும் சரி பெருமையிலும் சரி, அவன், அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த உலக அரசர்களில், எவருக்கும் தாழ்ந்தவனல்லவன். அறிவுடைமை, எதைப் பற்றியும் முடிவு எடுக்கும் தன்மை, அந்நவ திலே காட்டும் திறமை அகியவற்றில் அவன் ஒருவருக்கு அருகில் வரக்கூடிய அருகதையென்ற அரசியல் வேறு யாரும் இல்லை” என்று புகழ்மலை குட்டினார். எவ்வளவு போப்பின் ஆதிக்கத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க இசையாத காரணத்தால், அவனைப் போப்பாண்டவர் மதவிலக்குச் செய்து, மத எதிரி என்ற குற்றத்திற்கு உள்ளாக்கியிருந்தார்.

மக்களுடைய தனித்து, மற்ற துறைகளில், இங்கிலாந்தும் இத்தாலியும் உடன்பிறந்த காரணப்போல் காணப்பட்டன. இத்தாலியின் மொழி, கலை, இலக்கியம் ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவன், ஆங்கில மக்களிடத்தில் மிதந்து காணப்பட்டான். இத்தாலிய இலக்கியங்களும், வரலாறுகளும் ஷேக்ஸ்பியரைப் பெரும் அளவுக்குக் கவர்ந்தன. மில்டன் பலமுறை அந்தாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து, மறுமலர்ச்சி வாழ்வுகண்டு மகிழ்ந்தான். இங்கிலாந்து அரசவையில் இத்தாலிய மணம் சுமழ்ந்ததால், அது புரூனோவின் உன்னதத்தைப் பெரிதும் கவர்த்து நின்றது. புரூனோ வாழ்வதற்கேற்ற இடமாகவே அது காணப்பட்டது. புரூனோ தம்முடைய தீவிரமான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த, போப்பின் அதிகத்தைக் கண்டித்த அளவுக்கு, பிராடெஸ்டன்டைப்போல காலத்திற்குறி அளவுக்குள் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள முற்பட்டிருப்பாரேயானால், அருடைய வாழ்வு திக அமைதியாகவும், அருமையாகவும் சுட்டிப்போயிருந்திருக்கும். ஆனால் புரூனோவால் தம்முடைய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தாமல் எப்படி இருக்கமுடியும்?

1588-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டுப் பங்கிலேக்கழகத்தில் கலெனியா கொண்டாடப்பட்டது. பற்பல நாட்டினரும் வந்திருந்தனர். சிவப்பு நாடா கட்டியிருந்த சுற்றறிஞர்கள் பலர் கலந்து கொண்டனர். நான்கு நாடும் இலக்கியச் சொற்போற்கள் கடைபிடித்தன. தத்துவக் கருத்துக்களை ஆதரித்தும், எதிர்த்தும் வாக்குவாதங்களும், சொற்போற்களும் நிகழ்ந்தன. சொற்போற்களில் நாக்குகள் வான்களாகவும், சொற்கள் சம்பந்திகளாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இறுதியானது, ஆகஸ்டுப் பங்கிலேக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களோடு, சொற்போற்புரியும் ஆற்றல் பெற்றோர் யாரேனும் உண்டோ என்று அறிகுவாய்ப்பட்டது. சொற்போற்புரியாதவர்களைக் கொண்டு புரூனோ, அந்த அழைப்புக் கேட்டு அகமகிழ்ந்து, மனத்திலே எறி மின்றார். வீரம், அழகு, உணர்ச்சி, ஊக்கம் எல்லாம் சேர்ந்த பொலிவுடைய தோற்றத்தோடு நின்றார். இத்தாலி, சுவிட்சர்லாந்து, பிரான்சு ஆகிய நாடுகளில் எப்படிப்பட்ட உணர்ச்சியோடு வாக்குவாதம் புரிந்தாரோ, அதே உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டுக் கருத்துக்களை நீர் அருவிபோலக் கொட்ட ஆரம்பித்தார். உலகம் நகருகிறதா? இந்த ஒன்றைத்தவிர வேறு பல உலகங்களும் உண்டா? எனபன போன்ற கேள்விகள் எழுந்தன. “உலகம் அசையாதது; அண்டம் முடிவான ஒன்று; அது நகரக்கூடியது” என்று, அரிஸ்டாடில், தாலமி ஆகியோரின் கருத்துக்களை ஒட்டி, பல கலைக்கழகத்தார் வாதிட்டார்கள். “உலகம் சுழல்கிறது; அண்டம் முடிவடைந்த ஒன்று ஆகவே; உலகைப் போன்று வேறுகல கோள்கள் (கிரகங்கள்) உண்டு” என்று, பிலோலாஸ், கோபர்னிகஸ் ஆகியோரின் முடிவுகளை ஒட்டி, புரூனோ வாதிட்டு கின்றார். வாதம் மிகப்பெரிய அளவுக்கு வளர்ந்தது. புரூனோ காரணகாரியங்கள் காட்டித் தம் கருத்தைத் தெளிவுப்படுத்தாமையுடன் விளக்கினார். புரூனோவின் கருத்துக்களுக்கு நேருக்குநேர் விடைபிறுக்கமாட்டாத பார்ப்பார்கள், அவரைக் கேலி ஏண்டல் சொல்வதில் இறங்கினார்கள். புரூனோ அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல், உறுதியுடன் நின்ற வாதிட்டார்.

புரூனோ தன்வந்தனியாகத்தான் நின்றார், ஆனால் அவர் பக்கம் உண்மை யிருந்ததால் எதிர்த்து வாதிட்டோர் அனைவரும் வாயடைத்துப்போயினார்கள். மதத்தைப் புறமுதுகிட்டுச்

செய்து, அறிவியலுக்கு வெற்றிவாங்கித்தான் அரும்பாடுபட்டார்; இறுதியில் வெற்றிக்களிப்போடு காட்சியளித்தார்.

புரூனோ அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, ஆகஸ்டுப் பங்கிலேக் கழகத்தில், சில சொற்போற்புகள் நிகழ்த்தினார். பாரிஸ் நகரத்தில் கூடியதுபோலவே, மக்கள் பெருந்திரளாக அவரது சொற்பொழிவைக் கேட்கக் கூடினர். அவர் தெருவில் நடந்துபோய்க்கொண்டிருந்தால், மக்கள் “அதோ, நாத்திகள்!” என்று கூட்டிக்காட்டி, முணுமுணுப்பார்கள். அறிவியலுக்குப் பையின் ஆதாரமாகிறது என்று கூறிய புரூனோவைப், பாத்திரியர்களுக்கண்டால், அவர் மீது சுடுசொற்களை வீசிப் பாய்ந்தனியுமாவார்கள். “மத எதிரியும், கடவுள் எதிரியுமான அவன் பேச்சை நீங்கள் கேட்டால், நீங்கள் படு நகரத்திற்குப் போய்ச் சேருவீர்கள், அவனை அண்டாதீர்கள்” என்று இளைஞர்களைப் பார்த்து எச்சரிக்கை செய்யவார்கள்.

இறுதியில் இங்கிலாந்திலும், அந்த தத்துவக்கலை அறிஞர் தங்கியிருக்கமுடியாத நிலை ஏற்பட்டது. அவருடைய சிறந்த நண்பர்களான மைக்கேல் டி கான்டெல்லும், பிலிப் சிட்னியும் வெனிகாடுகளுக்குப் போய்விடும் வாய்ப்பு நேர்ந்தது. அவர்கள் போனவுடன், புரூனோவை ஆதரிப்பதற்கு யாரொருவரும் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள். எதிர்ப்புகள் எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் வந்தன; அச்சுறுத்தல்கள் அடிக்கடி மிரட்டியவண்ணமிருந்தன. 1588-ம் ஆண்டு புரூனோ இங்கிலாந்தை விட்டுப், பிரான்ஸுக்கு ஓடினார். அவர் பாரிஸ் போய்ச் சேர்ந்த மூன்று நாட்களில், விட்சன்டைட் என்ற இடத்தில் மூன்று, உலகம், அண்டம்பற்றி அரிஸ்டாடில் கூறிய கருத்துக்களின் மீது விவாதம் ஏற்பட்டது. இந்த விவாதத்தை விளக்க மதவெறியர்கள் புரூனோவை எதிர்த்துக் கிளப்பினார்கள்; அவர் பாரிஸ் நகரத்திலேயே வாழமுடியாத நிலைக்கு எதிர்ப்பு நிரண்டெழுந்தது. அரசன் ஹென்றி புரூனோவுக்கு ஆதரவுதர அஞ்சினான்; சொப்போன் மடாலயம் அவரைத் தண்டிக்கப்போகிறோம் என்று அச்சுறுத்தல்களைக் கிளப்பிக்கொண்டிருந்தது. புரூனோ விவாதத்தில் வேறிடம் பார்த்துக்கொண்டு ஓடவேண்டிய நெருக்கடி ஏற்பட்டது. பல இடங்களைப்பற்றிச் சந்தித்துக், கடைசியாக, ஹெஸ்டேஸ் பகுதிக்கு ஓடிவிட்டார்.

லாம் என்று முடிவெடுத்தது, அந்த நாடு போய்ச் சேர்ந்தார். அங்குள்ள மார்பிக் பல்கலைக் கழகத்தில் தமக்கு வேலையும், வாழ்க்கை வசதியும் கிடைக்கும் என்று நம்பி அங்கே சென்றார். முதலில் அங்கிருந்த சூழ்நிலைகள் அவருக்கு உறுதியளிப்பன போலக் காணப்பட்டன. 1588-ம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்களில், அந்தப் பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு டாக்டர் என்ற பட்டம் வழங்கி, அவரைப் பெருமைப்படுத்திற்று. அந்தப் பல்கலைக் கழகத்திலேயே, தத்துவக்கலை பற்றிப் பரிந்துசெயலிக்கத், தமக்கு உரிமை அனுமதிக்கவேண்டும், என்று பல்கலைக் கழகத்தின் தலைமை நிர்வாகியைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

தமக்கு விவரத்தில் அனுமதி கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில், சுறிதுகாலம் மகிழ்ச்சியோடு காலத்தின்வந்தார். அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் தம் விருப்பப்படி கல்வி பயிற்றுவிக்க சலாம் என்றும், தாம் கண்ட உண்மைகளைச் சொல்லுவதற்கு அனுமதி ஏற்ற இடமாக இருக்கும் என்றும், தம்மைத் தடுப்பார் யாரும் அங்கே இருக்கமாட்டார்கள் என்றும் மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

பட்டு நாடாவால் முடிபோடப்பட்ட தான் சுருள் ஒன்றை எந்திக்கொண்டு, அவர் அனுப்பி வைத்த துதவன் மீண்டும் வந்து சேர்ந்தான். புரூனோ மகிழ்ச்சியோடும், கவலையற்ற முறையிலும் அதனை வாங்கி, புன்சிரிப்பு உதட்டிலே தவழ், அந்தப் பட்டு நாடாவை அறுத்துச், சுருளை விளித்துப் படித்தார். படிக்கும்போது அவருடைய ஒளிவீச்சுமுகம், மங்கிற்று; அவருடைய கண்கள் இருட்டின, பல்கலைக்கழகத்தலைமை நிர்வாகி அனுமதி மறுத்து எழுதிவிட்டார்; புரூனோ கல்வி கற்பிக்கக்கூடாது என்பதற்குப் பல ஆழ்ந்த காரணங்கள் இருந்தன. அவை, அனுமதிதர மறுக்கப்பட்டது என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருந்தது. புரூனோ ஆதிக்கப்பட்டு, உடனே எழுந்து, விழுந்து என்று, தலைமை நிர்வாகியின் இடம்நேர்ச்சிச் சென்றார். தம் கையிலிருந்த ‘தான் சுருளை, தலைமை நிர்வாகியின் மேன்மையின்மீது தூக்கி எறிந்து, “இதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் காரணங்கள் தாம் யாவை?” என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டார். மேலும் பட்டப்படிப்புச் சொல்லும் போது, “இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தின் டாக்டர் என்று நீர்தான் என்னை ஆக்கினீர்; இந்த

டாக்டருக்குக் கல்வி கற்கக்க உரிமையிலலை என்று நீரே மறுக்கிறீர்! இந்த வெறும் பட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வது? என் என்னை இப்படி நடத்துகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

புருஷோத்தமன் கூற்றுக்களை அசையாமல் செவிமடுத்த தலைமை நிர்வாகியான பையேய்ரே நிஜியஸ் என்பார், புருஷோத்தமன் பார்த்து, "டாக்டர் புருஷோத்தமன்! உம்முடைய கொள்கைகள் எமக்குப் பொருந்திவருவதாக இல்லை. அப்படிப்பட்ட கருத்துக்கள் ஆசிரியரிடத்தில் இருப்பது நல்லதல்லவாகலால், அவரை விட்டு இளைஞர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கச் செய்ய எமக்கு விருப்பமில்லை" என்று அமைதியாகக் கூறினார்.

"பொருந்தவில்லை?... நல்லதல்ல? ஆனால் அவைகள் உண்மையாக இருந்தால்?" என்று புருஷோத்தமன் உரக்கக் கத்திக் கேட்டார்.

"அருமை அன்பரே! உண்மை, கடவுளின் தரத்தால்தான் அளந்து பார்க்கப்பட்டவேண்டும். உலகம் சுழல்கிறது என்ற உம்முடைய கூற்று வேக நூலின்முன் காற்றாய் பறந்து போகிறதே!"

"வேத நூல் அவ்வளவு அறியாமை நிரம்பியது என்பதை அது காட்டுகிறது" என்று, புருஷோத்தமன் நிர்வாகியின் முகம் எப்படிக்கொக்கிறது என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், மறுமொழி யிறுத்தார்.

"ஏ! கடவுள் நித்தகரே! பையேய்ரே நிஜியஸாகிய நான், இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் தலைமை நிர்வாகியாக ஆணை செலுத்தும் காலம் வரையில், கல்வி கற்பிக்க எந்த ஒரு கடவுள் எதிரிக்கும் இடமளிக்கமாட்டேன்" என்று பதில் சொன்னார்.

"அப்படியானால், நீர் எனக்கு அளித்த தற்காலிகமான பட்டத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளும். கல்வி கற்பிக்க முடியாத ஆசிரியராக இருக்க நான் ஒருபொழுதும் விரும்பவில்லை. உம்முடைய பல்கலைக்கழகப் பட்டியலிலிருந்து என்னுடைய பெயரை அழித்தானிடும். உம்முடைய கொள்கையைப் போலவே, வெற்றுத்தன்மை கொண்ட உம்முடைய பட்டத்தால் எனக்குப் பெருமையளிக்க வேண்டாம்" என்று மிக்கக் கொதிப்புணர்ச்சியுடன் புருஷோத்தமன் கூறினார்.

கொள்ளும் தன்மையனவாகக் காணப்பட்ட போதிலும், புதியமுறையைக் கற்றுக்கொடுக்க என்னை நீ அனுமதித்தாய்! நீ என்மீது சினந்து கொண்டதில்லை! அறிவையும், மனித அன்பையும், பண்பாட்டையும், உதவவேண்டும்-உழைக்கவேண்டும் என்ற உண்மைத் தன்மையையும் நீ காட்டினாய்! விடுதலை வேட்கையுணர்வைத் தடுக்காமலும், தனக்குக் கேடுவருமோ என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமலும், நாடோடியும், வெளிநாட்டானும், வெறுக்கப்பட்டவனுமாகிய என்னை நண்பனாகவும், உன்னோடு சேர்ந்த ஒரு வனாகவும் வைத்துப் போற்றிவந்தாய்! நான் வறுமையால் வாடாமல், கல்வி கற்றுக்கொடுப்பதன்மூலம் என்னை நானே காப்பாற்றிக் கொள்ள அனுமதித்தாய்! உன்னுடைய அன்பின் நிழலிலே இருந்து, உன்னுடைய சுவர்களுக்கிடையில் தங்கி, இரண்டாண்டுகாலம் செவ்வழித்த ஒருவன்மீது தூற்றப்பட்ட பழிச்சொற்களையெல்லாம் நீ ஒதுக்கித்தள்ளினாய்!" என்பது அவரது பாராட்டு மொழி களில் சிலவாகும்.

இவ்வளவு அன்போடும் அமைதியோடும், மதிப்போடும் பாதுகாப்போடும் இருந்துவந்த இந்த இடத்தை விட்டு, ஏன் புருஷோத்தமன் அகன்றான் என்பதற்கான காரணம் தெரியவில்லை. சொற்போர்கள் நடைபெறாத ஒரு இடத்தில் இருந்து கொண்டே மிருந்தது அவருக்குச் சோர்வைத் தந்ததுபோலும்!

1588-ல் புருஷோத்தமன் பர்க்கை விட்டு, பிரேக் நகர் சென்றார். அங்கு இரண்டாம் ரூடால்ட் என்ற பேரரசன் ஆண்டுவந்தான். அவன் கல்வி கேள்விகளில் மேம்பாடுடையவன் என்பதைக் கேட்டறிந்து, புருஷோத்தமன் அவனது அரசவைக்களம் புகுந்தார். புருஷோத்தமன் பற்றிய பல கருத்துக்களை வெளியிட்டார். அவைகள் வேத நூல் கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்டனவாக இருந்ததாலும், அரசன் மதநம்பிக்கையுடையவனாக இருந்த காரணத்தாலும், அவன் புருஷோத்தமன் ஆதரவு தரவில்லை; வெறுக்கத் தொடங்கினான்.

அங்கிருந்து ஹெல்ம்ஸ்டாட் நகர் நோக்கிச் சென்றார். அங்கு பிரின்ஸ்லிக் ஆளும் மன்னனாக இருந்தான். அவனுடைய மூத்த மகனுக்கு, புருஷோத்தமன் இரண்டு மூன்று திங்கள் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்கும் ஆசிரியராக இருந்தார்.

அரசன் இறந்தவுடன் புருஷோத்தமன் ஆதரவு அற்றுப்போயிற்று; எதிர்ப்புக் கிளம்பிற்று. போதியில் என்ற பாதிரியார், சர்ச்சில், மக்கள் கூடியிருக்கும்போது, புருஷோத்தமன் மதவெறுப்பைச் செய்து, அவரை மதவெறுப்பவராக எல்லோரும் மதிக்கவேண்டும் என்றும் கட்டளை பிறப்பித்தார். ஓராண்டுக் காலம் வரையில் புருஷோத்தமன் எப்படியோ சமாளித்துக்கொண்டு அந்த நகரிலேயே இருந்தார். பிறகு அந்த நகரைவிட்டு வேறிடம் பார்க்கும் நாடோடியாக ஆனார்.

1590-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்களிலிருந்து, 1591-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்கள் வரையில், புருஷோத்தமன் பிராங்க்ரூட் நகரிலிருந்து, சில புத்தகங்களை வெளியிட்டார். சர் பிலிப் சிட்னிக்ருத் தெரிந்த நண்பர் ஒருவர், புருஷோத்தமன் உண்டி, உறையுள், பாதுகாப்பு அளித்து, அவரைக் காப்பாற்றிவந்தார். இந்த நிலையில் இத்தாலியிலிருந்து புருஷோத்தமன் முடங்கல் ஒன்று வந்தது. ஜியோவன்னி மோசெனிகோ என்பவர், புருஷோத்தமன் வெனிஸ் நகரம் வந்து செரும்படியும், ஆசிரியர் பொறுப்பு அவருக்கு அளிக்க விரும்புவதாகவும், தக்கப் பாதுகாப்பும் வரவேற்பும் அவருக்கு உறுதியாக அளிக்கப்படும் என்றும் அந்த முடங்கலில் குறிப்பிட்டிருந்தார். மோசெனிகோ என்பவர் ஒரு பெரும் பணக்காரராவார். அவரிடம் பாதுகாப்புக்கான எல்லா வசதிகளும் இருந்தன.

முடங்கலைப் படித்து முடித்ததும், அந்த முடங்கல் புருஷோத்தமன் கைகளிலிருந்து, அவரை அறியாமலேயே கீழே விழுந்தது; புருஷோத்தமன் மெல்ல எழுந்தார்; சாளரத்தின் ஓரத்திலே போய் நின்று, வெளியே பார்த்தார். இத்தாலியைப் பற்றிய நினைவுகள் அவருடைய உள்ளத்தில் உருண்டோடின. பத்தாண்டுக் காலம் வட ஐரோப்பாவின் பகுதிகளில் சுற்றிச் சுழன்று, அல்லற்பட்டு ஆதரவற்றக் கிடந்த புருஷோத்தமன் இத்தாலியைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல் அவர் உள்ளத்தே கனிந்துகொண்டிருந்தது. இத்தாலிக்கு மீண்டும் ஏகம் வாய்ப்பு ஏற்பட்டவுடனே பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். கண்கள் ஒளிர்ந்தன; இதயம் குளிர்ந்தது. விரைவில் ஒரு வாட்டம் தோன்றி, அவருடைய முகத்தைக் குறுக்கச் செய்தது.

(அடுத்த இதழில் முடிவாகும்)

அந்தக் கடவுள்தானா?

[உலகிலுள்ள நம்மையையும் இன்பத்தையும் எடுத்துக்காட்டி, அதன்மூலம் கடவுளின் உண்மையை விளக்கப் பக்தகோடிகள் பலர் முயல்கின்றனர். உலகிலுள்ள தீமைக்கும் துன்பத்துக்கும் யாரைக் காரணமாக்குவது என்ற ஐயவினாவை எழுப்பி, அதன்மூலம் பக்தகோடிகளின் வாதங்களை, இக் கட்டுரையின் வாயிலாக உடைத்தெறி கிறார் அறிஞர் ரபர்ட் ஹீன் இங்குள்ள ஆர்.]

பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற முழுமுதற் கடவுள் எல்லாப் பொருள்களையும் தோற்றுவித் தார்; அவரே எல்லாவற்றையும் ஆண்டவருகி றார்; உயிரினம் அவருக்கு அடங்கி நடக்கவும் வேண்டும், நன்றியறிதல் காட்டவும் வேண்டும்; ஆண்டவன் மனிதனிடத்தில் சிலவற்றை எதிர் பார்க்கிறார்; எவன் அவருடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றி வைக்கிறானோ, அவன் மதபக்த னாகிறான்! இந்தவிதமான மதம் உலகெங்கணும் பெருவழக்காய் இருந்துவருகிறது.

இந்தக் கடவுள் பலிகளைக் கேட்டார்; பெற் றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் குருதியைச் சொரிந்தபோது, அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற் றார், என்றே. பல நூற்றாண்டுகளாகப், பல கோடிக்கணக்கான மக்கள் நம்பிவந்தனர். பிற்பாடு எருது, வெள்ளாடு, வாத்து இவை களின் குருதியை மட்டும் பெற்றுக்கொண்டே ஆண்டவன் பெருமகிழ்ச்சியுற்றார் என்று கொள்ளப்பட்டது. இந்தப் பலிகள் கொடுத்த தன் காரணமாக அல்லது இவற்றிற்குப் பதிலாகக் கடவுள் மலை, நாயிற்றின் வெளிச்சம், அறுவடை முதலியவைகளை வழங்கியதாகவும் கொள்ளப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட பலி களிடாமற்போனால், கடவுள் பஞ்சம், கொள்ளை, நோய், வெள்ளம், நில அதிர்ச்சி ஆகியவைகளை அனுப்பிவிடுவார் என்றும் நம்பப்பட்டது.

கிருத்தவ மதக் கொள்கைப்படி, பலிகொள் வதில் கடைசி நிகழ்ச்சியாக நம்பப்பட்டது, ஆண்டவன் அவருடைய மகனின் குருதியைப் பெற்றுக்கொண்டதாகும். அவருடைய மகன் கொல்லப்பட்டதற்குப் பிறகு, ஆண்டவனாகிய

அவர் முழுமனமகிழ்ச்சியடைந்தார், அதற்குப் பிறகு குருதி வேட்கையை அவர் கொள்ள வில்லை என்றும் நம்பப்பட்டது.

ஆண்டவன் வேண்டுதலையைக் கேட்டார், அதற்குப் பதிலிழைத்தார்; அவர் பாபங்களை மன்னித்தார்; உண்மையான நம்பிக்கையாளர் களின் ஆன்மாக்களைக் காப்பாற்றினார் என்று இந்தக் காலங்களிலெல்லாம், இந்த மக்கள் எல்லோராலும் நம்பப்பட்டுவந்தது. பொதுவா கச் சொல்லப்போனால், இதுதான் மதம்பற்றிய விளக்கமாகும்.

இப்பொழுது, நம்முன் நிற்கும் கேள்விகள்: எந்தத் தெரிந்த உண்மையின் மீதாவது மதம் கட்டப்பட்டதா? கடவுள் என்று சொல்லப் படும் ஒருவர் இருக்கிறாரா? உங்களையும் என் னையும் படைத்தவர் அவர்தானா? எந்த வேண்டு தலையாவது எப்பொழுதாவது பதிலிழைக்கப் பட்டதா? குழந்தையோ அல்லது எருதோ பலியிடப்பட்டதன் காரணமாக, மனமொழி மெய்களால் காணமுடியாத கடவுளால், எந்த ஒரு நன்மையாவது வந்து சேர்ந்ததா?

முதலில்—மக்களாகிய குழந்தைகளை எல்லை யற்ற ஒரு பெருங் கடவுள்தாம் தோற்றுவித் தாரா?

அறிவில் குறைபாடுடையவர்களை ஏன் இவர் தோற்றுவித்தார்?

உடற்குறைபாடுடையவர்களையும், உதவியற்ற வர்களையும் ஏன் இவர் தோற்றுவிக்கவேண்டும்?

குற்றவாளியையும், மடையனையும், பைத்தியக் காரனையும் இவர் தோற்றுவிக்கக் காரணம் என்ன?

எல்லையற்ற பேரறிவு—பேராற்றலும் கொண்ட இவர், குறைபாடுகளைத் தோற்றுவித் தற்கு எந்தச் சமாதானமாவது கூறமுடி கிறதா?

இந்தக் குறைபாடுகளெல்லாம், இவற்றைப் படைத்த ஆண்டவனுக்கு விருப்பமளிக்கவா வந்திருக்கின்றன?

இரண்டாவதாக—எல்லையற்ற ஒருபெருங் கடவுள் இவ்வுலகத்தை ஆளுகிறாரா?

படைத்தலைவர்களும் பாராளும் மன்னர்க ளும், பேரரசர்களும் பேராசிகளும் வாழ்வதற்கு இவர்தான் பொறுப்பாளியா?

தொடுக்கப்படும் எல்லாவித போர்களுக்கும், கொட்டப்படும் எல்லாவகைக் குற்றமற்றவர்க ளின் குருதிக்கும் இவர்தான் பொறுப்பாளியா?

பன்னெடும் நூற்றாண்டுகளாக இருந்துவரும் அடிமை வாழ்விற்றும், சாட்டையடியால் தழும் புகள் ஏறியிருக்கும் முதுகுகளுக்கும், தாய்களின் அணைப்பிலிருந்து பிடுங்கப்பட்டு, விற்கப்படும் குழந்தைகளுக்கும், பிரிக்கப்பட்டுச் சேர்த்துப் படும் குடும்பங்களுக்கும் இவர்தான் பொறுப் பாளியா?

மதக் குற்றச்சாட்டுக்கும், மதவிசாரணைக் குழுவுக்கும், வீரர்களை நெரித்துக் கசக்கிடும் வீரரணிக்க்கும், உடல்முழுதும் புண்ணாக்கிடும் இருப்பு முட்பலகைக்கும் இந்தக் கடவுள்தான் பொறுப்பாளியா?

உறுதியாளரையும் உயர்வாளரையும் அழிக்க, கொடுமையையும் கீழ்மையையும் இந்தக் கட வுள்தாம் அனுமதித்தாரா?

நாட்டுப் பற்றுடையோரின் குருதியைக் கொட்டவைக்கும்படி, கொடுமையாளர்களை இந்தக் கடவுள்தாம் அனுமதித்தாரா?

தம்முடைய நண்பர்களைச் சித்ரவதை செய் யவும், கொளுத்தவும், தம் பகைவர்களுக்கு இவர்தாம் அனுமதி அளித்தாரா?

இப்படிப்பட்ட கடவுள் எந்த அளவுக்கு மதிக்கத்தக்கவர்?

தடுக்கக்கூடிய ஆற்றல் படைத்த எந்த நல் லறிவுடைய மனிதனாவது, தன்னுடைய பகை வர்களால், தன்னுடைய நண்பர்கள் சித்ரவதை செய்யப்படுவதையும், கொளுத்தப்படுவதையும் அனுமதித்துக்கொண்டிருப்பானா?

ஆண்டவனுக்குப், பகைவர்களாக உள்ளவர் களைத், தன் நண்பர்களாக ஆக்கிக்கொண்டு, அவர்களை ஆதரித்து வருகிறது ஒரு பூதம் என்று, நாம் அறுதியிட்டுக்கொள்ளலாகுமா?

எல்லையற்ற பேராற்றலும், நல்ல பண்பும் கொண்ட கடவுள்தான் இவ்வுலகை ஆள்கிறார் என்றால், புயற்காற்றுகள், நில அதிர்ச்சிகள், கொள்ளை நோய்கள், கொடும்பஞ்சம் ஆகியவை நிலவுவதற்கு நாம் எவ்வாறு சமாதானம் கொள்வது?

மனிதர்களைக் கொன்றுதின்னும் காட்டு விலங்குகள், சுடித்தால் சாகவேண்டிவரும் நச்சுப் பற்களைக்கொண்ட நாகங்கள் ஆகியவை வாழ்வதற்கு நாம் எவ்வாறு சமாதானம் கொள்வது?

ஒரு உயிர் மற்றொரு உயிரைக் கொன்று தின்றே வாழவேண்டும் என்ற உலகம் இருந்து வருவதற்கு நாம் எவ்வாறு சமாதானம் கொள்வது?

எல்லையற்ற பேராளாளர் தாம், கூரிய அல கையும் — நகத்தையும், நச்சுப்பல்லியும் — கொடுக்கையும் கண்டுபிடித்து, அவற்றை உற் பத்திச் செய்தாரா?

எல்லையற்ற நற்பண்பாளர்தாம், இரையைக் கொத்தித் தூக்கிச் செல்வதற்கு ஏற்றவண்ணம் கழுக்குளின் இறக்கைகளைப் பக்குவப்படுத்தி வைத்தாரா?

எல்லையற்ற நற்பண்பாளர்தாம், வலிவற்றன வும், உதவியற்றனவுமான விலங்குகளைக், கொன்று உண்ணவேண்டும் என்று, கொடிய விலங்குகளைப் படைத்தாரா?

எல்லையற்ற நற்பண்பாளர்தாம், கணக்கற்ற சாதாரண உயிர்க்கிருமிகள், அவைகளைக் காட் டிலும் உயர்ந்த உயிரினங்களின் சதையைத் தின்னும், அதிலேயே வாழ்ந்து, அதிலேயே வளர வேண்டும் என்று அவைகளைப் படைத்தாரா?

எல்லையற்ற பேரறிவாளர்தாம், கண்ணுக்குத் தெரியாத துண்ணிய கிருமிகள், கண்களிலுள்ள நரம்புகளைத் தின்று வாழவேண்டும் என்று, அவைகளை உற்பத்திச்செய்தாரா?

ஒரு துண்ணிய கிருமியின் வயிற்றுப் பசி யைப் போக்குவதற்கு ஒரு மனிதனைக் குருட னாக்கும் தன்மையை ஓர்ந்து பார்ப்பீன்!

உயிர் உயிரைத்தின்று வாழ்வதைச் சிந்தித் துப்பாரீயின்! இரையாகும் எண்ணற்ற இரைகளைச் சிந்துத்துப் பாரீயின்! கொடுமையின் பீடத்தில் நையகாரா நீர் வீழ்ச்சிபோன்று சொரியப்பட்ட குருதி வெள்ளத்தைச் சிந்தித் துப்பாரீயின்!

இப்படிப்பட்ட உண்மையையெல்லாம் நேர் நிறுத்திப் பார்க்கும்போது, மதம் என்பதுதான் என்னவாகத் தோன்றுகிறது?

மதம் என்பது அச்சம்!

அச்சம்! கடவுள் பீடத்தைக் காட்டியதும், பலியைக் கொடுத்ததும் அதுதான்!

அச்சம்! கோயிலை எழுப்பியதும், வழிபாட்டில் மனிதனின் தலையைக் குனியவைத்ததும் அதுதான்!

அச்சம்! முழங்கால்களைப் படியிடச் செய்ததும், வேண்டுதலை மொழியச் செய்ததும் அதுதான்!

மதம், அடிமைப் பண்புகளான, பணிந்து நடத்தல், அடங்கியெடுங்கியிருத்தல், தன்னை வெறுத்தல், மன்னித்தவிடுதல், எதிர்த்துப் போராடாமை முதலியவற்றைக் கற்பிக்கிறது.

மதப்பாத்தியும், அச்சத்தன்மையும் கொண்ட உதேகன், “அவன் என்னை வெட்டி வீழ்த்து கிறதானாலும், நான் அவனிடம் நம்பிக்கை வைக்கத்தான் செய்வேன்” என்ற சொற்றொடரை ஓயாமல் திரும்பத் திரும்பக் கூறிக்கொண்டே யிருக்கின்றன. இதுதான் மனிதவீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகும் தாழ்வுப் படுகுழியாகும்.

மதம், தன்னம்பிக்கை—விதலைவேட்கை—மனிதத்தன்மை—உறுதி—தற்காத்தல் போன்ற பண்புகளை ஒருபோதும் மனிதனுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதில்லை.

மதம், கடவுளை ஆண்டையாகவும், மனிதனை அவருக்கு அடிமையாகவும் ஆக்குகிறது. அடிமை வாழ்வை இனிமையாக ஆக்குவதால், ஆண்டை பெருந்தகையாளாக ஆக்கிடமாட்டார்!

இந்தக் கடவுள் இருக்கிறார் என்றால், அவர் நல்லவர் என்பதை நாம் எப்படி அறிவது? அவர் அருள்பாலிப்பவர் என்பதை நாம் எப்படி நிரூபிப்பது? அவர் மக்களாகிய குழந்தை

எவ்வகையில் கவலைப்படுகிறார் என்பதை நாம் எப்படித் தெளிவது? இந்தக் கடவுள் இருக்கிறார் என்றால், அவருடைய கோடானுகோடி ஏழைக் குழந்தைகள், நிலத்தை உழுவதையும், விதை விதைப்பதையும், நாத்து நடுவதையும், அவர் பலதடவை பார்த்திருக்கிறார்; அப்படிப் பார்த்தபோதெல்லாம், அவர்கள் தம் வாழ்க்கையை ஈடுதேற்ற, வினையப்போகும் கதிர்மணி களை நம்பியிருந்தனர் என்பதை நன்கு அறிவார்; அப்படியிருந்தும் இந்த நல்லவர்—அருளார்—கடவுள் மனமையைப் பெய்விக்காமலேயே நிறுத்திவிட்டிருக்கிறார். மனிதன் நட்ட செடிகளை எல்லாம் காய்ந்து அழிந்துபோனதை அவர் பார்த்தார்; ஆனால் அவர் மனமையை அனுப்பவில்லை. வறண்ட நிலத்தை வாடிய கண்களால், மக்கள் நோக்கிக்கொண்டிருந்ததை அவர் பார்த்தார்; அப்படியிருந்தும் அவர் மனமையை அனுப்பவில்லை. தங்கனிடத்திலுள்ள சிறிது உணவை கொஞ்சம், கொஞ்சமாக அவர்கள் தின்றுகொண்டு வந்ததைப் பார்த்தார்; பிறகு அவர்கள் பட்டினியால் வாடும் நாட்களையும் பார்த்தார்; அவர்கள் மெதுவாக அழிந்துவருவதையும் பார்த்தார்; அவர்கள் பட்டினியைப் பார்த்தார்; அவர்களது குழிவிழுந்த கண்களைப் பார்த்தார்; அவர்களுடைய வேண்டுதலைகளைக் கேட்டார். அவர்கள் தாம் வைத்திருந்த விலங்குகளையே அடித்துத் தின்றதையும் பார்த்தார்; தாய்மார்களும் தந்தைமார்களும் பசியால் பயித்தியம் பிடித்ததையும், தங்கள் பச்சிளங் குழந்தைகளைக் கொன்று தின்றதையும் அவர் பார்த்தார்; மேலேயுள்ள வானம் வெண்கலத்தகடு போலவும், கீழேயுள்ள தரை இருப்புத்தகடு போலவும் அவர்களுக்குக் காணப்பட்டதையும் அவர் பார்த்தார்; அப்படியிருந்தும் அவர் மனமையை அனுப்பவில்லை. இரக்கம் என்னும் பூ இந்தக் கடவுளின் இதயத்தில் மலர்ந்தது என்று நாம் சொல்லமுடியுமா? மக்களாகிய குழந்தைகளைப்பற்றி அவர் கவலைப்பட்டார் என்று நாம் கூறமுடியுமா? அவருடைய அருளுள்ளம் என்னும் கிலைத்துநிற்கும் தன்மையது என்று நாம் இயம்பமுடியுமா?

இந்தக் கடவுள் ‘மிகவும் நல்லவர்’, என்னுறல், அவர் பெரும் புயற்காற்றை அனுப்பி, ஊர்களுையெல்லாம் பாழ்படுத்தி, வால்களிலெல்லாம் தற்கைகமார்கள்—தாய்மார்கள்—குழந்தைகள் ஆகியோரின் உருவழிந்த பிணங்களால் நிரப்பினார் என்று நாம் நிரூபிப்பதா? அவர்

நிலத்தைப் பிளக்கச்செய்து, ஆயிரக்கணக்கான ஆதரவற்ற குழந்தைகளை அத்தனால் விழுங்கச்செய்தார் என்றே, அல்லது அவர் எரிமலை களைக்கொண்டு, நெருப்பு ஆறுகளை அவற்றினின்றும் பீறிட்டுக் கிளம்பச்செய்து, மக்களை முழுகடித்தார் என்றே எடுத்துக்காட்டி அவரது ‘நல்லதன்மையை’ நாம் நிரூபிப்பதா? நாம் அறிந்த இந்த உண்மைகளிலிருந்து, கடவுளின் ‘நல்ல தன்மையை’ நாம் உண்கித்துக்கொள்ளவா?

இந்தத் துக்கங்கள் நடைபெறுமலிருந்திருக்குமேயானால், அண்டவன், உலகைப்பற்றித் கவலைப்படுவதில்லை என்று, நாம் ஐயப்பாடுகொண்டிருப்போமா? பஞ்சமும் கொள்ளை நோயும், புயற்காற்றும் நில அதிர்ச்சியும் இல்லாமலிருந்திருக்குமேயானால், ஆண்டவன் நல்லவரல்லவா என்று, நாம் நினைத்திருப்போமா? மதவாதிகளின் கருத்துப்படி, கடவுள் எல்லா மக்களையும், ஒரேமாதிரியாகப் படைக்கவில்லை என்பதாகும். அறிவில், நிலையில், நிறத்தில் வேறுபாடு கொண்ட பல இனங்களை அவர் உண்டாக்கினார். இதில் நல்ல தன்மை இருந்ததா, நல்ல அறிவுடைமை இருந்ததா?

உயர்ந்த இனங்கள், தங்களைத் தாழ்ந்த இனங்களாகப் படைக்காததற்காகக், கடவுளுக்கு நன்றியறிதல் தெரிவிக்கவேண்டாமா? ஆம்; தெரிவிக்க வேண்டும் என்று நாம் கூறினால், பிறகு நான் மற்றொரு கேள்வி கேட்கிறேன்: தாழ்ந்த இனங்கள், தாங்கள் உயர்ந்த இனங்களாக ஆகவில்லை என்பதற்காகக் கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தவேண்டுமா? அல்லது அவர்கள், தங்களை விலங்குகளாகப் படைக்கவில்லையே என்பதற்காகக், கடவுளுக்கு நன்றி தெரிவிக்கவேண்டுமா?

கடவுள், இந்தப் பல்வேறு வகைப்பட்ட இனங்களைப் படைத்தபொழுதே உயர்ந்த இனம் தாழ்ந்த இனத்தை அடிமைப்படுத்தும் என்பதை அறிவார்; தாழ்ந்த இனத்தினர் கைப்பற்றப்படுவர், இறுதியில் அழிக்கப்படுவர் என்பதையும் அறிவார்!

கடவுள் இதைச் செய்தார் என்றால், சிந்திப்படப்போகும் குருதி வெள்ளத்தை அவர் அறிந்தார் என்றால், தாங்கப்போகும் வேதனைகளை அவர் அறிந்தார் என்றால், வெட்டப்பட்ட பிணக்குவியல்கள் கணக்கற்ற வயல்களில் நிரம்

பிக்கிடந்ததை அவர் பார்த்தார் என்றால், அடிமைகளின் குருதி ஒழுகும் முதுகுகளை அவர் கண்டார் என்றால், குழந்தைகளை யிழந்த தாய்மார்களின் உடைந்த இதயங்களை அவர் நோக்கினார் என்றால், இசையெல்லாவற்றையும் அவர் பார்த்தார்—அறிந்தார் என்றால், அவரை விட வேறு கொடுமை ‘பூதத்தை’ நாம் கருதிப்பார்க்க முடியுமா?

‘பின், ஏன் நாம் சொல்லவேண்டும், கடவுள் நல்லவர் என்று?

அழுத்தமான சவர்களுக்கிடையிலே, உறுதியும் உள்ளனபும் கொண்ட மாவீரர்கள், தங்கள் இறுதி மூச்சை விடும்படி செய்த இருட்டைறைகள்; கிறந்தவர்களின் குருதிக்கறை படிந்து அதனால் புகழடைந்த தூக்குமரங்கள்; தழும்புகள் ஏறியும், குருதியைக் கசியவிட்டுக்கொண்டே காணப்பட்ட முதுகுகளையுடைய அடிமைகள்; தீச்சுடரையே ஆடையாக உடுத்திக் கொண்டு, உண்மைக்காக உயிர் நீத்த உத்தமர்கள்; முள்ளாணிப் பலகையில் சித்திரவதைச் செய்யப்பட்ட மேலோர்கள்; மூட்டுகள் கழற்றப்பட்டுத் தசைகள் கிழிக்கப்பட்டவர்கள்; நதிமான்களின் வெட்டப்பட்ட தலைகள், குருதி ஒழுகிய உடலங்கள்; உண்மைக்குப் பரிந்து பேசியோரின் பிடுங்கப்பட்ட கண்கள்; போராடிப்போராடி எந்தப் பலனும் பெறாமல் மாண்டொழிந்த எண்ணற்ற நாட்டுப்பற்றுடை யோர்; தொல்லைகள் கொடுக்கப்பட்டு, அடிக்கப்பட்ட கண்ணீர் வடித்து வடித்துத் தள்ளப் பட்ட குழந்தைகளின் நடுங்கும் முகங்கள்; இறந்த காலங்களில் கொன்று குவிக்கப்பட்ட கோடிக்கணக்கான மக்கள்; கொடுங்காற்றுக்கும் போலிக்கும் ஆகப்பட்டுச் செத்தொழிந்தோர்; வெள்ளப்புனலுக்கும் வெந்தழலுக்கும் இரையானோர்; கொடிய விலங்குகளுக்கு உணவானோர்; பேரிடியால் தாக்கப்பட்டோர்; எரிமலையின் நெருப்புக்குழம்பில் பட்டெறிந்தோர்; பஞ்சத்தில் அடிபட்டோர்; மீன்கள் நோயால் பாதிக்கப்பட்டோர்; கொத்து கோயால் தொலைப்பட்டோர்; குருதியைக் குடித்துக் கொப்பளித்த வாய்கள்; நஞ்சை எந்தியிருந்த நச்சுப்பற்கள்; பல உயர்ந்தவர்களின் உடலில் -காயங்கள் உண்டுபண்ணித், தசைகளைக் கிழித்தெறிந்த அலகுகள்; கோழைத்தன்மையின் வெற்றிகள்; குற்றத்தின் கோலோச்சம் வெறித்

நெடுவாயிலில் :: நிஸ்ஸாதே செஸ் !

நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்தி, இயற்கை அழகு கொழிக்கும் ஊர். எங்கனும் வயல்கள். வயல்களிலே செந்நெற் பயிர். காய்ந்து சாய்ந்த கதிர்கள், காற்றில் ஆடி, பேரொலி எழுப்பிய வண்ணம் இருக்கின்றன. கதிர்களைக் கொத்தித் தின்னவரும் பழவைகளின் ஆரவாரம் காதுகளைத் துளைக்கின்றது. வயல்களின் இடையிடையே நீர் நிறைந்த குளங்கள். நீரில் தாமரை படர்ந்திருக்கிறது. குளத்திலும் செந்நெற்பயிரை விளைத்திருப்பதால், அது தாமரைத் தண்டோடு வளர்ந்தெழுந்து, தாமரை இலைகளை நீக்கிக்கொண்டு, வெளியே கதிர் முற்றி நிற்கிறது. சாய்ந்த கதிர், தாமரைப்பூவிலே கிடந்து அசைகிறது. ஆடும் அரங்கில், அவையிலுள்ளார் புகழும்படி ஆடுகின்றவளுடைய நெற்றியில், எப்படித் தலைக்கொலத்திலிருந்து ஒரு வடத்தில் தொங்கும் வயந்தகம் எனனும் அணி அசையுமோ, அப்படித் தாமரைப்பூவினீது நெற்கதிர் அசைகிறது. இப்படிப்பட்ட இயற்கை வனப்பு திறந்து காணப்படும் கழனிகள் காண்போர் உள்ளத்திற்கும் உடலுக்கும் குளிர்ச்சி பயக்கின்றன; இன்பந்தருகின்றன.

இத்தகைய எழில்மிக்க இயற்கைச் சூழல்களுக்கிடையேதான், தலைமகன் வனப்புமிக்க, இளமை நலங்குன்ற மங்கை நல்லாளோடு இல்லறம் நடத்திவருகிறான். அவர்களுக்கு

தன்மை; கொடுமை அணிந்துகொண்டிருந்த முடிகள்; குருதிக்கறை படிந்த கைகளோடு இறுகத்தழுவும் அங்கப்பட்டை அணிந்த ஆணவக்காரர்கள்; உரிமைவேட்கை உலகிலிருந்து அழிக்கப்பட்டுவிட்டதற்காகக் கடவுளுக்கு—கற்பனை பூத்ததுக்கு—நன்றிசெலுத்திய குருமார்கள் : பயங்கர இறந்தகாலத்தின்

அன்புமகன் பிறக்கிறான்; இல்லற இன்பம் உச்சநிலையடைகிறது. ஆனால் அந்த இன்பத்திற்கு மாசுபட்டும் வகையில் தலைவன் பண்பொழுக்கத்தை இழக்கிறான், பாணன் ஒருவனின் கூட்டுறவால். பாணன் உதவியோடு பரத்தையற் சேரியில் அலைந்து திரிகிறான். நாள்நேரம் புதுப்புதுப் பரத்தையரிடம் இன்பம் துகர்ந்து ஒழுக்கங்கெட்டவனாக இருந்து வருகிறான்.

காதலியோ காதலனின் செயல்கண்டு மனம் வருந்தியபேர்திலும், அதை வெளிக்காட்டாது மகனோடு இல்லறத்தை இனிது நடத்திவருகிறான். தானடைந்த துயரை மறைப்பதற்கு, மகனோடு கொஞ்சி விளையாடுவதையே ஆறுதலாகக்கொண்டிருக்கிறான்.

சிறிது நாட்களுக்குப் பிறகு ஒருநாள், தலைவன் வீட்டிற்குள் துழைகிறான். பரத்தையர் இன்பத்தில் தோய்ந்து, சோர்ந்து, அலுத்துப்போய்த் தன் அன்பு மனையாளையும் அருமை மகனையும் காணவேண்டும் என்ற விருப்போடு வருகிறான். குற்றம் தன்மேல் உள்ளதால், என்ன கூறுவாளோ என்ற அச்சத்துடன் மெல்ல அடியெடுத்துவைத்து நுழைகிறான்.

தலைவனைக் கண்டதும் தலைவிக்கு ஆத்திரம் பொங்கி எழுகிறது. கடுகடுப்பான முகத்தோடு நின்றுகொண்டிருக்கிறான். தலைவி ஏதேனும்

இந்த நினைவுக்குறிப்புகள், இப்பொழுதும் இருந்துவரும் இந்தக் கொடுந்துன்பங்கள், அச்சமூட்டும் இந்த உண்மைகள், மனித சமுதாயத்தைக் காக்கவும் வாழ்த்தவுமான, விருப்பமும் ஆற்றலும் படைத்த கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை மறுக்கின்றன.

பேசுவாள் என்று எதிர்பார்க்கிறான். தலைவன்; தலைவி ஏதும் பேசாமல், தன் சினக்குறிப்பைக் கண்ணிலும், முகத்திலும் காட்டி நிற்கிறான். பவளம்போன்ற அழகிய வாயினையும், பூப்போல அழகிய கண்ணையும் கொண்டிருக்கிற மகன் அங்குமிங்கும் தத்தித்தத்தி நடந்து விலையாடிக்கொண்டிருக்கிறான். தந்தையைக் கண்டதும் அவனிடம் தாவிக்கொண்டு ஒடுகிறான். தலைவன் புன்முறுவல்பூத்த முகத்துடன், மகனை வாரியனைக்க கையை நிட்டிக்கொண்டு போகிறான். தலைவன் பரத்தையர் இடத்தில் பெற்றுக்கொண்ட கைவிரல் மோதிரங்கள், கழுத்தணி, மாலே இவைகளைத் தலைவிக்குக் காட்டக்கூடாது என்ற எண்ணத்தை மறந்து விட்டு, அந்த அணிகளின் கொலத்தோடே வந்திருக்கிறான்.

குழந்தையைத் தூக்க, குணமிழந்த நிலையில் தலைவன் வருவதைக் கண்ட தலைவி, வெகுண்டி, வெடுக்கென்று தாவிக்க குழந்தையைப் பற்றிக்கொள்கிறான்.

“மகனை என்னிடத்தில் வரவிடு!”

“என்னுடைய மகனை நீ தொடாதே! எடுக்காதே; போய்விடு! அந்தப் பரத்தை மகள் அளித்த அணிகளையும் போட்டுக்கொண்டு, இங்கேவெறு வந்து நிற்குமோ! இவளை நீ எடுக்காதே! இவளை நீ எடுத்தால், இவன் வாயிலிருந்து ஒழுகும் நீர் உன் மாம்பெயல் வாம் நனைத்துவிடும்; மார்பு நனைத்துவிட்டால், நீ மார்பில் பூசியிருக்கிற மணங்கமழுகின்ற சந்தனம் கரைந்துபோய்விடும்; அப்படிக்கரைந்துபோய்விட்டால், உன்னை வேறு எந்தப் பெண்ணோ கட்டித் தழுவிப்போகிறான் என்று கருதி, உனது மனதிற்கு மிகவும் பிடித்தமானவள் வருந்துவாளல்லவா? ஆகவே என் மகனை நீ எடுக்காமலிருப்பது நல்லது!” என்று தலைவி கடிந்துகொள்கிறாள்.

“நீதான் என்னைக் கடிந்துகொள்கிறாய். என்னிடத்தில் வரவிரும்பும் மகனை என் விடமறுக்கிறாய்?” என்று தலைவன் நயந்து கேட்டுக்கொண்டு மகனைத் தழுவு வருகிறான்.

“இவன் உன்னுடைய மகனல்லன்; என்னுடைய மகன்! இவனை நீ தழுவாதே! உன்னுடைய அகன்ற மார்பு பரத்தையர்களால் விரும்பப்படுவது; அதில் கிடக்கும் பலசரங்களால்

ஆன முத்துமாலையை, என் மகன், நீ தழுவுவாயெனான், அறுத்துவிடுவான். அப்படி அறுத்துவிட்டால், அதனை உன்னால் மிகவும் விரும்பப்படுகிறவன் காண நேரிடும்; காண நேரிட்டால், வேறு யாரோ மாண்பும் மடப்பும்முகொண்ட மகளிர், உன் மாம்பைத் தழுவி முயங்கியிருக்கிறார்கள் என்று கருதி, அவன் மனம் வருந்தி உன்னைச் சினந்துகொள்வாளல்லவா?” என்று தன் மனக்கொதிப்பைக் கடுமையான சொற்கள் மூலம், நயம்பட வெளிப்படுத்துகிறாள் தலைவி.

இதற்குள் மகன் தானாகவே தந்தையிடம் செல்ல முயலுகிறான். தலைவனும் முன்வந்து எடுத்து அனைத்துக்கொள்ள ஆவலுறுகிறான். தலைவி குழந்தையை இறுகப்பற்றிக்கொண்டு, தனக்குக் கேடு இழைத்த தலைவனிடம் போகாதவாறு தடுத்து நிறுத்திக்கொள்கிறாள்.

“என் மகனை, இதுவரையில், தேடிவந்து எடுத்து அனைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சிறிதுகூட கருதாத நீ, இவன் தானாக உன்னிடத்தில் வரும்போது ஏன் எடுக்கவேண்டும்? நீ ஒன்றும் அந்த அளவுக்கு அன்புகாட்ட வேண்டாம்! என் மகனை எடுக்காதே; போ! நீ இவனை எடுத்தால், இவன், வண்டுகள் மொய்த்துக்கொண்டு ஒலிக்கும்படியான தன்மை வாய்ந்த, உன்னுடைய தலையிலுள்ள பூமலை னாய் பிடித்துப்போவான்; இதனை உனது மனதிற்குப் பிடித்தமானவன் காண நேரிடும்; அப்படி நேரிட்டால், உன்னை வேறு யாரோ பெண்கள் மயக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை இம்மாலே அறிவிக்கிறது என்று கூறி, அவன் உன்னை மிகவும் சினந்துகொள்வாளல்லவா?” என்று கூறி மேலும் மேலும் அவன் தவறை உணர்த்துகிறாள்.

தலைவி சொல்வதைக் கேட்டு, அச்சமும் வெட்கமும் அவளை அரித்தாலும், தலைவியின் கூற்றைக்கேளாதவன்போல் நடித்துக்கொண்டு, மகனைப் பாராட்டவும், சீராட்டவும் முற்படுகிறாள். மகனை அன்பு மொழிகளால் அழைத்துக் கொஞ்சுகிறாள். தன்னையும், மகனையும் இதுநாள் வரையில் புறக்கணித்துவிட்டு, இப்பொழுது கொஞ்சிக் குலாவ வருகின்ற தலைவியின் தன்மை கண்டு சினங்கொண்ட தலைவி அவளை மிகவும் வெறுத்துப் பேசுகிறாள்.

“என் நீ இன்னமும் தெருவாயில் நின்ற கொண்டிருக்கிறாய்? இங்கே உனக்கு என்ன

கிளியோவின்கா தவன்

[இர. செழியன்]

கொண்டிருக்கிறது. பாசிலாமணி எப்பொழுதுதான் தன் நினைவு வந்து பழைய நிலைக்கு வருவான்?

“ஓ! அவன் நன்றாகத்தான் இருக்கிறான், படைத்தலைவர்களைக் கட்டிவிட்டுக்கொண்டு, மதுக்கோப்பைகளை உடைத்துக்கொண்டு! சொல்லமுடியாது, இன்னும் சிறிது நாளைக்கு இதைச் செய்துபார்க்கலாம். இத்தபோல் இருந்த மற்ற சிலருக்கு.....”

“இதேபோலவா? நான் இதுதான் புதிதாக இருக்கிறது என்று நினைத்தேன். இதற்கு முன்னும் இதைப்போல ஆண்டனியாக, வீரனாக வேஷம் போட்டுக்கொண்டு திரிந்தவர்கள் இருந்திருக்கிறார்களா?”

“இதுமாதிரி ஒரு நாள் வேஷம்போட்டு, பிறகு மற்றவர்களை யெல்லாம் வேஷம்போட்டுக் கொள்ளச் செய்யும் நிலைமை வந்ததில்லை. மாசிலாமணி தன்னை வேறொருவனாக நினைத்துக் கொண்டது மட்டுமல்ல, தான் வாழுகிற காலத்தையே மாற்றியமைத்துக்கொண்டான். இருந்தாலும், இன்னும் சிறிது நாளைக்கெல்லாம் குணம் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். முன்பு போல் நாடித்துடிப்பு அதிகமில்லை, உணவு சரியாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறான்.”

“ஆக, குணமாகிவிடுவான் என்று சொல்லுகிறீர்கள்!”

“அதைப்பற்றிக் கவலையே வேண்டாம். என்னிடம் சிகிச்சை பெற்று குணமடைந்தவர் களில் பலர், மீண்டும் எல்ல நிலைமையில், பாங்

பெறுகின்ற; அம் - அழகிய; தன் - குளிர்ந்த; துறை - நீர்த்துறை; புரை - ஒலிக்கின்ற; கமழும் - மணக்கின்ற; சாந்து - சந்தனம்; குறிகொண்டான் - மனத்தாற்சொண்டவன்; புல்லல் - தழுவாதே; பல் காழ்முத்து - பலவடைங்களைபுடைத்தாகிய முத்து; ஆரம் - மாலை; மாண் - மாண்பு; இழை - நகை; மடம் - மடப்பம்; பூண் - நகை; சென்னி - தலை; இமீர் - ஒலிக்கின்ற; வகையினர் - கூறுபாட்டைக்கொண்ட பூங்கொத்து; நெடுங்கடை - பெரிய வாயில், செரு வாயில்.]

(முன் இதழ் தொடர்ச்சி)

உள் அறையைவிட்டு—மாரக்கல் ஆண்டனியை விட்டு, ரோம் நகர நாகரிகத்தை விட்டு, வெளியே நான் வந்தேன். வெளியில் வந்ததும் தான், வந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் காற்றை வாங்கியதும்தான் நான் பழைய நிலைமையடைந்தேன். உடைகள் மாற்றும் அறையில் உட்கார்ந்து, நான் போட்டிருந்த—இல்லை சமந்தமாகாண்டிருந்த இரும்பு உடைகளைக் கழற்றிக்கொண்டிருந்தேன். இரும்புக் கவசமும், தலை முடியும்! அப்பாடா! எவ்வளவு கனமாக இருந்தன! இந்த உண்மையான ரோம் வீரர்கள் அவைகளை எப்படித்தான் அணிந்துகொண்டு உலவினார்களோ, தெரியவில்லை.

கதவைத்திறந்துகொண்டு, உள்ளே ஒரு “படைத்தலைவர்” வந்தார். தலை முடியை எடுத்ததும், அவர்தான் மாசிலாமணியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் டாக்டர் சம்பந்தம் என்று தெரிந்தது.

“டாக்டர்! எப்படியிருக்கிறது?” என்று நான் கேட்டேன்.

“உஸ்!” என்று அவர் பெருமூச்சுவிட்டார். “நேற்று சைப்ரஸ் தீவுக்குக் கப்பல் படைகளுடன் போகச்சொன்னான். இன்று லிபியா நாட்டு மன்னனைப் பார்த்துவருமபடி அனுப்பியிருக்கிறான்!”

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் இப்படி நாடகம் நடத்துக்

பெறுகின்ற; அம் - அழகிய; தன் - குளிர்ந்த; துறை - நீர்த்துறை; புரை - ஒலிக்கின்ற; கமழும் - மணக்கின்ற; சாந்து - சந்தனம்; குறிகொண்டான் - மனத்தாற்சொண்டவன்; புல்லல் - தழுவாதே; பல் காழ்முத்து - பலவடைங்களைபுடைத்தாகிய முத்து; ஆரம் - மாலை; மாண் - மாண்பு; இழை - நகை; மடம் - மடப்பம்; பூண் - நகை; சென்னி - தலை; இமீர் - ஒலிக்கின்ற; வகையினர் - கூறுபாட்டைக்கொண்ட பூங்கொத்து; நெடுங்கடை - பெரிய வாயில், செரு வாயில்.]

வோடு கூடியிருந்து இல்லறம் நடத்த அவனும் ஒருப்படுகிறான்!

*

தன்னை வருத்தத்தில் ஆழ்த்திவிட்டு ஒழுக்கக்கேடனாகத் திரிந்துவந்த தன் கணவனைச் சொல்லாவிடத்துத் திருத்துகிற தலைவியின் மாண்பு இக்காதற்காட்சியால் வெளிவருபதென்படுகிறது. மருத்தினிளாகனார் பாடிய மருதிக் கவி 14-ம் செய்யுளில் கண்ட சுருத்த இதக்காதலோவியத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. கணவன் மனைவியர்க்கிடையே ஏற்படும் ஊடலைத் தவிர்க்க ஆசைக்குழந்தை முக்கிய காரணமாக இருந்துவிடுகிற உலகப் பொதுத்தன்மை, இச்செய்யுளில் திறம்படச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

*

புன்இமிழ் அகல்வயல் ஒலிசெந்தெந் இடைப்பூத்த

முள் அரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்ததன்

வன் இதழ் உறநீடி வயங்கிய ஒருகதிர்

அவைபுகழ் அரங்கின்மேல் ஆடுவான் அணிநுதல்

வகைபெறச் செரீஇய வயந்தகம்போல் தோன்றும்

தகைபெறு கழனி அம் தன் துறை ஊரகை;

அணியொடு வந்த(து)ஈங்கு)எம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி

மண்புரை செவ்வாய்நின் மார்பு)அகல நனைப்பதால்

தோய்ந்தாரை அறிஞுவென் யான்எனக் கமழு(ம்)நின்

சாந்தினால் குறிகொண்டான் சாய்குவன் அல்லனோ;

புல்ல(ல்)எம் புதல்வனைப் புகல் அகல் நின்மார்பில்

பல்காழ்முத்(து) அணிஆரம் பற்றின் பரிவானுள்

மாண்இழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பில்

பூணினால் குறிகொண்டான் புலக்குவன் அல்லனோ;

கண்டேஎம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி

வண்(டு)இமீர் வகையினர் வாங்கினன் பரிவானுள்

நண்ணியார்க் காட்டுவ(து) இதுவெனக் கமழு(ம்)நின்

கண்ணியால் குறிகொண்டான் காய்குவன் அல்லனோ;

எனவாங்கு,

பூங்கண் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி

நீங்காய் இகவாய் நெடுங்கடை நிலாதி

ஆங்கே அவர்வயில் சென்றி அணிசிறைப்பான்

ஈங்கு)எம் புதல்வனைத் தந்து.

[புன் - பறவை; இமிழ் - ஒலிக்கின்ற; வன் - வளவிய, வன்ப்பமான; நுதல் - நெற்றி; வயந் தகம் - நெற்றியில் தொங்கவிடும் ஒருவகை நகை; அது நெற்கதிர்போல் இருக்கும்; தகைபெறு - அழகைப்

—[மருதிக் கவி—14]

கர்களாக, வியாபாரிகளாக, பெரியமனிதர்களாகச், சிலர் அரசாங்கத்து முக்கிய பதவிகளில் கூட.”

“என்ன உங்களிடம் பைத்தியக்காரர்களாக இருந்தவர்களா?”

“உன், அவர்களைப்பற்றிக் கேட்காதே! அரசாங்க ரகசியங்கள்! வெளியே தெரியக் கூடாது!” என்று டாக்டர் சம்பந்தம் சிரித்துக்கொண்டு போனார்.

நான் மட்டும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தேன். டாக்டர்கள் எப்பொழுதும் நம்பிக்கையில்கூடியென்று சொல்வதில்லை! அதற்குள் மற்றும் சிலர் உள்ளே போகவும், உள்ளே போனவர்கள் வெளிவரவும் ஆரம்பித்தனர். நானும், அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றேன்.

மறுபடியும் இரண்டு மூன்று தடவைகள் நான் மாசிலாமணியைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன், முன்போல ஏதாவது ஒரு ரோம் நாட்டு உடையை யணிந்துகொண்டு. முதல் தடவைக்குப் பிறகு எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்று எனக்கு நன்றாகப் பழகிவிட்டது. ஆனால் புதிதாக வருபவர்கள் சிலசமயங்களில் தவறுதலாக நடந்துகொண்டுவிடுவார்கள். ஒரு நாள்—அன்று உள்ளே நானும் போயிருந்தேன்—உள்ளே ரோம் உடையில் வந்த ஒருவர், தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயரை மறந்து, வேறு ஏதோ ஒரு பெயரை உளறி விட்டார். பொல்லாத வேளையாக, அந்தப் பெயர் ஆண்டனிக்கு எதிரியான ஆக்டேவியஸ் சீசருக்கு வேண்டியவர்களில் ஒருவனின் பெயர்! பெயரைக் கேட்டதுதான் தாமதம், ஆண்டனி வாளை உருவிக்கொண்டு, “எங்கே, அந்தத் துரோகி!” என்று அவன்மீது பாய்ந்து விட்டான். கூடியிருந்தவர்களெல்லாம், மிகக் கஷ்டப்பட்டு, அவர்களைப் பிரித்துவிட்டோம். உள்ளே வந்த ‘ஹீர்’, தப்பினால் போதுமென்று வெளியில் ஓடிவிட்டார். அந்த ‘ஹீர்’ வேடிக்கையாகப் பார்க்கவந்தார், சண்டை மென்று கண்டாரா?

சில சமயங்களில் வேடிக்கையாக இருந்த போதிலும், மற்ற நேரங்களில், அதிலும் மாசிலாமணியின் தாய்தந்தையரைப் பார்க்கும் பொழுது, அவனுடைய நிலையப்பற்றி எல்லோருக்கும் வருத்தமே உண்டானது. அவனுக்

குற்ற நோய் என்று திருமோ என்ற எக்கத்தில் அவர்கள் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

வசந்தா

அன்று அப்பாவுடன் கிளம்பி, நானும் அடையார் போட் கிளப்புக்கு வந்திருந்தேன். அப்பா அந்தக் கிளப்பில் அங்கத்தினர் என்ற போதிலும், நாங்கள் தினந்தோறும் வருவதில்லை, வர முடிவதில்லை. நேரமிருந்தால் அப்பா அங்கு வந்து, படகில் அந்த ஏரியில் சற்றுச் சுற்றிவிட்டு வருவார். சில சமயங்களில் அவரே துடுப்புக்களை அசைப்பார், இல்லாவிட்டால் சக்காணைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார்; நானும், என் அண்ணனும் துடுப்புக்களைப் போட்டுக்கொண்டு வருவோம். ஆனால் அன்று மணியண்ணன் எங்கோ வெளியில் போய்விட்டார்; அம்மாவுக்கு வழக்கம்போல் சற்றுத் தலைவலி, ஆதலால் பக்கத்துப் பங்களாவில் பேசப் போய்விட்டார்கள். நானும் அப்பாவும்தான் மிச்சம்.

கிளப்புக்கு வந்ததும், யாரோ ஒருவர்—சங்கரபாண்டியன் என்று அறிமுகப்படுத்தினார்—அப்பாவுடன் படித்தவராம், வேலை பார்த்தவராம், இருவரும் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். ஆண்கள்—அதிலும் வயது வந்த இரு நண்பர்கள் பேச ஆரம்பித்துவிட்டால் கேட்க வேண்டுமா? நான் மிகவும் பொறுமையுடன் அவர் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அலட்சியமாயிருந்தால், பின் வீட்டிற்குப் போனதும், அப்பா கண்டிப்பார் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நான் கஷ்டத்துடன் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்த அப்பா, “வசந்தா! நீ வேண்டுமானால் படகை எடுத்துக்கொண்டு, போய்விட்டு வருவதுதானே!” என்றார். சரியென்று நான் எழுந்து, ஒரு தனிப்படகை அவிழ்த்துவிட்டு, ஏரிக்குள் நகர்ந்தேன்.

சில பெரும்படகங்கள் நான்கைந்துபேர் தள்ளிவிடும் வேகத்தால், நிரைக் கிழித்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தன. நான் மிக மெதுவாக அசைத்துக்கொண்டு போனேன். மற்ற படகுகள் விரைந்து விலகி, எனது படகு மேற்குப்பக்கமாக நகர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. மணி அப்பொழுது ஐந்துக்குமேல் ஆறுக்குள் இருக்

திரும்ப உழப்பார்க்க ஆரம்பித்ததும், எனக்குப் பயம் வந்தது.

அந்த விசித்திர மனிதன், தண்ணீரில் ஒரு அடி வைத்து, “கிளியோ! என்னைத் தனியாக விட்டு எங்கே போனாய்?” என்று கேட்டான்.

அவன் என்ன சொல்லுகிறான் என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. அவன் படகில் சென்று யாருக்காகவோ காத்துக்கொண்டிருக்கிறான், அந்தச் சமயத்தில் வந்த என்னைத் தவறுதலாக கேட்கிறான் என நினைத்து, “மன்னிக்கவும்! நீங்கள் தேடிக்கொண்டிருப்பவர் நானல்ல! என்று படகைத் திருப்பினேன்.

“உனக்காகத்தான் காத்துக்கொண்டிருந்தேன்! அதற்குள் போய்விடாதே!” என்று அவன் தண்ணீருக்குள் நகர்ந்து, என் படகுப் பக்கம் வர ஆரம்பித்தான். எனக்குப் பயம் அதிகரித்தது. சந்தடியற்ற இடம், இருட்டு வேலை, தனியாக ஒரு பெண் ஒரு திருடனிடம் சிக்கிக்கொண்டால் என்ன ஆவது? என் பலம் கொண்டமட்டும் துடுப்பை அசைத்து அந்த இடத்தைவிட்டு வேகமாகப் போனேன். கொஞ்சதூரம் போனதும்தான் எனக்குத் தைரியம் வந்தது திரும்பிப்பார்க்க. அவன் தண்ணீரில் நின்றபடி ஏதோ கூவிக்கொண்டிருந்தான். பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு, நான் துடுப்பை எடுத்து, படகைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்து சென்றேன். படகுகள் சேர்க்கும் இடம் வந்தபோது, நிதானமாக என்னால் படகை நிறுத்தமுடியவில்லை. வேகமாகக் கரைமீன்மீது மோதி நின்றது. அப்பாடா! ஆபத்து நீங்கியது என்று பெருமூச்சுவிட்டு, கரைமீதேறிவந்தேன். அப்பாவும், அவருடைய நண்பரும் இன்னும் பேசிக்கொண்டுதான் இருந்தனர். பூகம்பம் ஏற்பட்டு, பக்கத்திலிருக்கும் கட்டிடமே இடிந்துபோனால் கூட அவர்கள் தங்க ண்டைய பேச்சை நிறுத்தியிருக்கமாட்டார்கள் போலத் தோன்றியது.

பின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டோம். என் அப்பாவும், அவருடைய நண்பரும் முன்னால் நடந்து சென்றார்கள். நான் பின்னால் தூக்கத்தில் நடந்து வருபவனைப்போல, நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தேன். அவர்கள் பேசிக்கொள்வதுகூட ஏதாவது நல்லதாகப் பேசிக் கொண்டிருந்திருக்கக்கூடாதா? பேய், பிசாசு, அவைகளுக்கு ஆதாரமிருக்கிறதா, என்று

இருவரும் பேசிக்கொண்டு சென்றனர். சற்று முன் கண்ட உருவம் மீண்டும் என் மணக்கண் முன் வந்தது. ஒருவேளை, ஏதாவது, அவர்கள் பேசிக்கொள்வது இறந்துபோன ஒருவரின் பிசாசாக இருந்தால்!... அப்படி நினைத்ததும், மீண்டும் அந்த உருவம் கப்பிட்டுக்கொண்டு என் பின்னால் வருவதுபோலத் தோன்றியது. அதற்குள் என் அப்பாவும், அவர் கண்பரும் சற்றுத் தூரத்துக்குமுன் போய்விட்டார்கள். ஒடிப்போய் அவர்களைப் பிடித் தவிலாவாமென்றாலோ, கால்கள் நகர மறுத்தன. நல்லவேளை யாக, அப்பா பார்த்து, “வசந்தா! வசந்தா!” என்று கப்பிட்டுத், திரும்பிவந்தார், “ஏன் கால் வலிக்கிறதா?” என்று கேட்டார். இல்லை யென்று தலையசைத்துக்கொண்டு அவர் களுடன் கூட நடந்துசென்றேன்.

வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைப்பதற்குள், ஆமாம் என்னப்பார்த்து “என்டி வசந்தா! இப்படி முகம் வெளுத்திருக்கிறது?” என்று முகத்தைப் பிடித்து, “சூனீர் காலம், ஒரு கம்பனியைப்போட்டுக்கொண்டு...” என்று ஆரம்பித்தார்கள்.

“ஆமாம், சூனீர்காலம், காய்ச்சல், ஜன்னி, எல்லாம் வந்துவிடும். நீயே குழந்தைகளுக்கு எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்துவிடுவாய்போ சீருக்கிறது. போ! போய்ச், சாப்பாடு போய்ச் சொல்!” என்று அப்பா அதட்டினார். எனக்குப் பசியில்லையென்று சொல்லிவிட்டு, நான் போய்ப் படுத்தகொண்டேன்.

பிறகு இரண்டு நாட்களாக நான் வீட்டை விட்டு உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுதோ அல்லது கண்ணுமூன் அமர்ந்திருக்கும்பொழுதோ சிறிது சலசலப்பு கேட்டாலும், நான் சற்று பயத்துடனேயே எழுந்து கிற்பேன். ஆனால், நான் எதிர்பார்த்தபடி ஒன்றும் இருக்காது, இருட்டுகிற வேளையில், தனியான அந்த இடத்தில் நான் பார்த்த கிசுத்திர உருவம்—வெறும் மணப்பிரமையாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, மறந்துவிட முயன்றேன், நான் கண்டதாக யாரிடமும் சொல்லி யிருந்தாலும், அம்மாவாயிருந்தால் தலையைச் சுற்றி திருஷ்டிப்பிப்பார்கள், அப்பாவாயிருந்தால் மனோதந்தாவம் பற்றி பேச ஆரம்பித்திருப்பார்கள், ஆனால் யாரும் கம்பமுடியாதது.

நானும் அப்பாவும் உட்கார்ந்து பத்திரிக்கை களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, சங்கராபண்டியன்—முகல்நாள் அப்பாவுடன் விடாமல் பேசிக்கொண்டிருந்தார் என்று சொன்னேனே, அவர்தான்—வந்தார்.

“எங்கே, நேற்று வரவில்லை?” என்று அப்பா கேட்டார்.

“ரோமுகுப் போயிருந்தேன்” என்றார்.

“ராமு வீட்டுக்கா? அது யார், நமதுசோமு வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற புதுக்கட்டடம்...”

“இல்லை, இல்லை! ரோம் நகரத்துக்கு!”

அப்பாவுக்கு இன்னும் புரியவில்லை.

“உங்கன் கிராமமா?” என்று அப்பா கேட்டார்.

“என்ன, பூகோளம் மறந்தே போய்விட்டதா? ரோம், இத்தாலி தலைநகரான ரோம்!” என்று சங்கராபண்டியன் அழுத்திச் சொன்னார்.

அப்பா கண்ணாடையைக் கழற்றித் துடைத்துக்கொண்டு, “எப்படி முடியும், நேற்றுக்கூட நீ சென்னையில்தான் இருந்திருக்கவேண்டும்?” என்றார்.

“ஆமாம், அதுதான் வேடிக்கை. சென்னையிலேயே இருந்தேன், ஆனால் ரோம் போய்வரவும் முடிந்தது. இதோ போ! ரோம் இப்பொழுது இத்தாலியில் இல்லை! இந்த வீட்டிலிருந்து இரண்டு பர்வாங்குக்குள் வந்துவிட்டது!”

அப்பாவுக்கே, அவர் புதிர்போட்டு பேசுவது அலுத்துவிட்டது.

சங்கராபண்டியன் மிக உற்சாகத்துடனேயே ஆரம்பித்தார். “முதலில் நான்கூட நம்பவில்லை, நான் அன்று கிளப்பிலிருந்து வந்ததும், நான் உங்களை விட்டுப் பிரிந்த கொஞ்சனூரம் போனதும், சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்தேன். சுந்தரமூர்த்தி எனது பக்கத்து கிராமத்திலே பெரிய மிராசதார்—இங்கே “சுந்தர பவன்” என்று போட்டிருந்ததல்லவா, ஒரு பெரிய வெண்ணைக் கட்டிடமும் தோட்டமும் அதில்தான் இருக்கிறது. நான், அவனைப் பார்த்துப் பத்து ஆண்டுக்குமேலிருக்கலாம். ரோம்ப நல்ல குணம்—அதிருக்கட்டும்,

இரண்டு நாள் முன்பு அவனைப் பார்த்து, இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அவன் மட்டும் மிகச் சோர்வாகக் காணப்பட்டான். மனிதனுக்கு எவ்வளவோ கவலைகள். அதிலும் நமது வயதிற்குள் அவைகளை யெல்லாம் பார்த்துதான் இருக்கவேண்டும்! ஆனால் சுந்தரமூர்த்திக்கு என்ன நேர்ந்ததென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. கடைசியாக அவனே எனக்குச் சொல்லிவிட்டான்.

அவனுடைய பையன் மாசிலாமணி—அவனை நான் பதினைந்து ஆண்டுக்குமுன் பார்த்த பொழுது எழெட்டு வயதப் பையனாக, குறு குறுவென்று இருந்தான்—அவன் இங்கே கல் ஊரீயில் படித்தாலும் கடைசி வருப்பாம். அப்பொழுது ஒரு நாடகத்தில் ஆண்டனிபோல வேஷம்போட்டு நடிக்கும்பொழுது, ஒரு மரம் தலையில் விழுந்து, மூளை குழம்பி, பழைய நினைவெழித்துவிட்டான், தான் உன்மை யிலே ஒரு ரோம் வீரன் என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறான். அதனால் அவனுடைய வீட்டில் சில அறைகளை ரோம் காலத்தில் இருப்பதைப்போல அலங்கரித்து அதில் வைத்திருக்கிறார்கள். யாராவது அவனைப் பார்த்துக்கொண்டும் என்றால், ரோம் அல்லது கிரேக்க நாட்டு அந்தக்காலத்திய உடையில் தான் போகவேண்டும். அவனுக்கு நாடகம் உன்மையானதாகிவிட்டது. மற்றவர்கள் இப்பொழுது நடிக்கின்றனர்.”

“மனோதந்தாவப்படி, இது ஒரு வேடிக்கையான சம்பவமாகும்” என்று அப்பா சொன்னார்.

குப்பைமேட்டின்மேல் உட்கார்ந்தகொண்டு, சோலோசுக் மன்னனாகத் தர்பார் நடத்தும்

பைத்தியத்தில் இதுவும் ஒருவகை யென்ற நினைத்துக்கொண்டேன்.

“நான்கூட நேற்று அந்த வீட்டுக்குப்போய், அந்தப் பிள்ளையைப் பார்த்தேன். ஆமாம், நான் ஒரு எகிப்துநாட்டுக்காரனைப்போல வேஷம் மாற்றிக்கொண்டு போனேன். அவனைப் பார்த்தால் கிரிப்புதான் வந்தது, பிறகு பரிதாபமாகவும் இருந்தது. தலையில் சிறு பிளியும் போன்ற கிரிப்பும், கையில் இரும்பு பட்டைகளும், காலில் வார் சுற்றப்பட்டிருக்கும்படி இடுப்பில் ஒரு வாளும்! அப்படியே ஒரு மாடிக் கல் ஆண்டனியாக அவன் உலவிக் கொண்டிருந்தான். என்னைப் பார்த்ததும், ‘எங்கே அரசி?’ என்று கேட்டான். ‘அரசி அரண்மனையில் இருப்பாள்!’ என்று பதிலளித்தேன். ‘எகிப்து நாட்டுவர்களே எப்பொழுதும் விளையாட்டுப் பேசுகின்ற’ என்று கிரித்துக்கொண்டான். ‘சங்கராபண்டியன் கிரித்துக்கொண்டார். ‘ஆக நானும் ஒருமுறை நடித்துவிட்டேன்.’

“ஒரு முறையென்று, பதி வாழ்வேகி நடித்துக்கொண்டுநானே யிருக்கிறேன்!” என்று அப்பா கேசிகேசியார்.

திடீரென்று என் மனதில் அந்த ரூபகம் வந்தது. சங்கராபண்டியன் சொன்னதைப் போல, அந்த வெள்ளை மாளிகையின் பின்புறம் தான்—ரோம் உடையணிந்தவன்—தலையில் சிறு கிரீடும், இடுப்பிலே வான்—கிச்சயமாக அந்தப் பைத்தியத்தைத்தான் நான் சந்தித்திருக்கிறேன். அவன் ஒரு பைத்தியமென்று தெரிந்திருந்தால் நான் பயந்திருக்கமாட்டேன். அவன் ஒரு பைத்தியம்! நான் பார்த்தது வெறும் மணப்பிரமையே, பயத்தின் கிளவோ அல்லவென்று தெரிந்ததும், என் மனம் ஒரு நிம்மதியடைந்தது.

(தொடரும்)

புதிய வெளியீடுகள்

அறிஞர் அண்ணா

- மாஜி கடவுள்கள் பாது: 3 0 0
அட்டை பைண்டு: 3 8 0

கடவுள்கள், கடவுள் கொள்கைகள் பற்றிய சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல். பலநூட்டுக் கடவுளரின் அழகிய படங்கள். 260 பக்கங்கள். அழகிய மூவரின் அட்டை.

- பார்வது பி: ஏ. 3 0 0

கல்வியறிவும், இளமையும், சாகசமும் நிறைந்த ஒரு துடிப்புள்ள பெண்ணின் கதை. அழகிய மூவரின் அட்டை.

க: அன்பழகன் எம்.ஏ.

- வளரும் கிளர்ச்சி 0 8 0

டாக்டர் நாயர் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை திராவிடர் இயக்கத்தின் சிறந்த வரலாறு.

- தொண்டா? துவேஷமா? 0 8 0

நமது இயக்கத்தின் அடிப்படைக் கருத்தினை எடுத்துக்கூறும் சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல்.

இராதாமனுவன்

- கானல் நீர் 1 0 0

சரித்திரச் சர்பவங்கள் நிறைந்த சுவைமிருத்த கதை. மூவரின் அட்டை.

கலைஞர் கருணாநிதி

- அல்லி தர்பார் 1 0 0

திருவாரூர் இளவலின் வீர முழக்கம். மூவரின் அட்டை.

அச்சில் :

கலைஞர் கருணாநிதி எழுதிய அகிம்சாமுர்த்திகள்
புத்திரன் அருளிய தர்மபதம்

பாரி நிலையம்

59, பிராட்வே :: சென்னை.1.

END OF
ISSUE